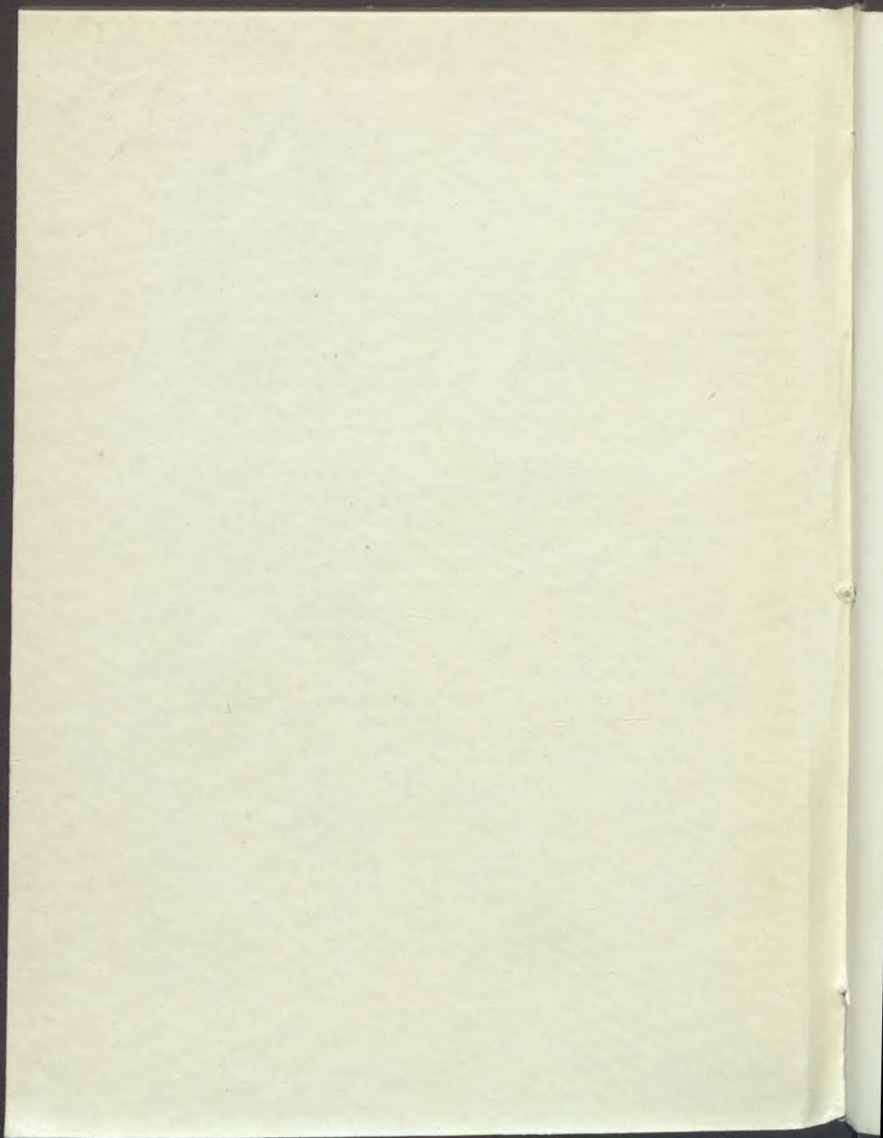
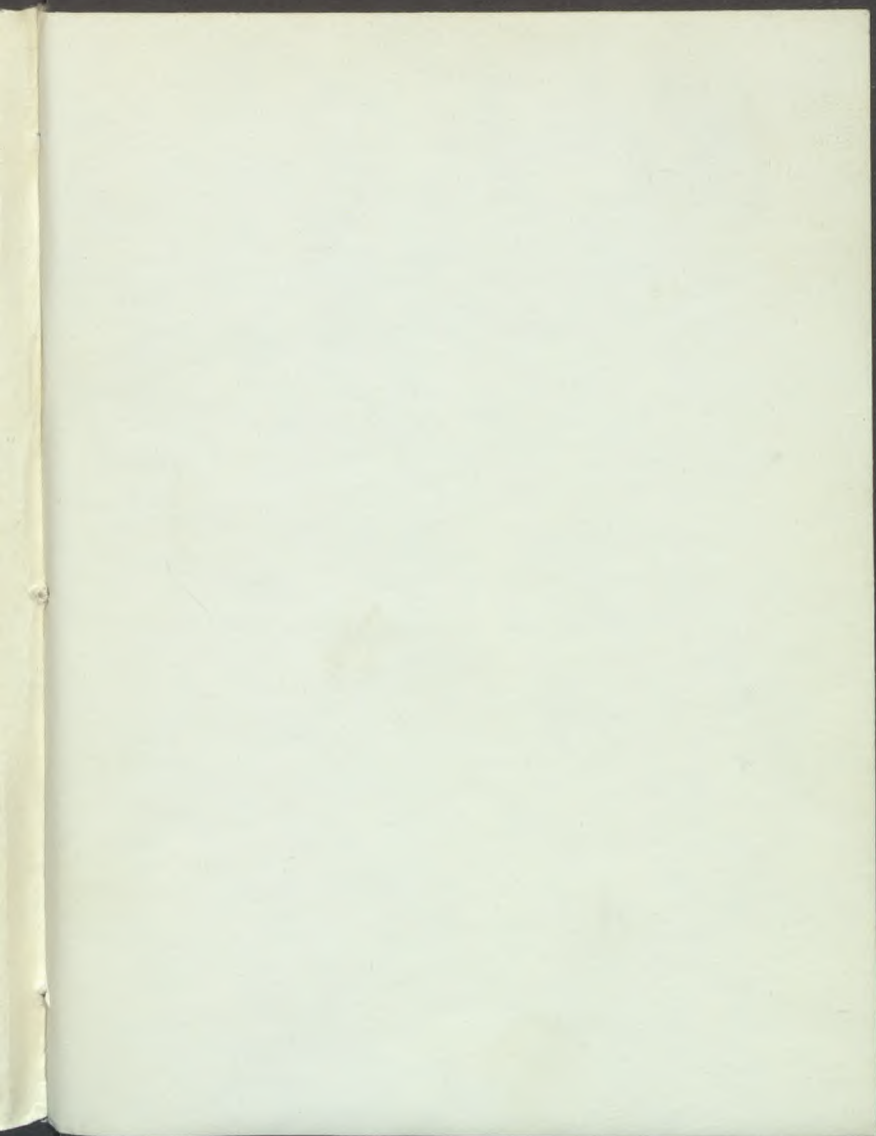
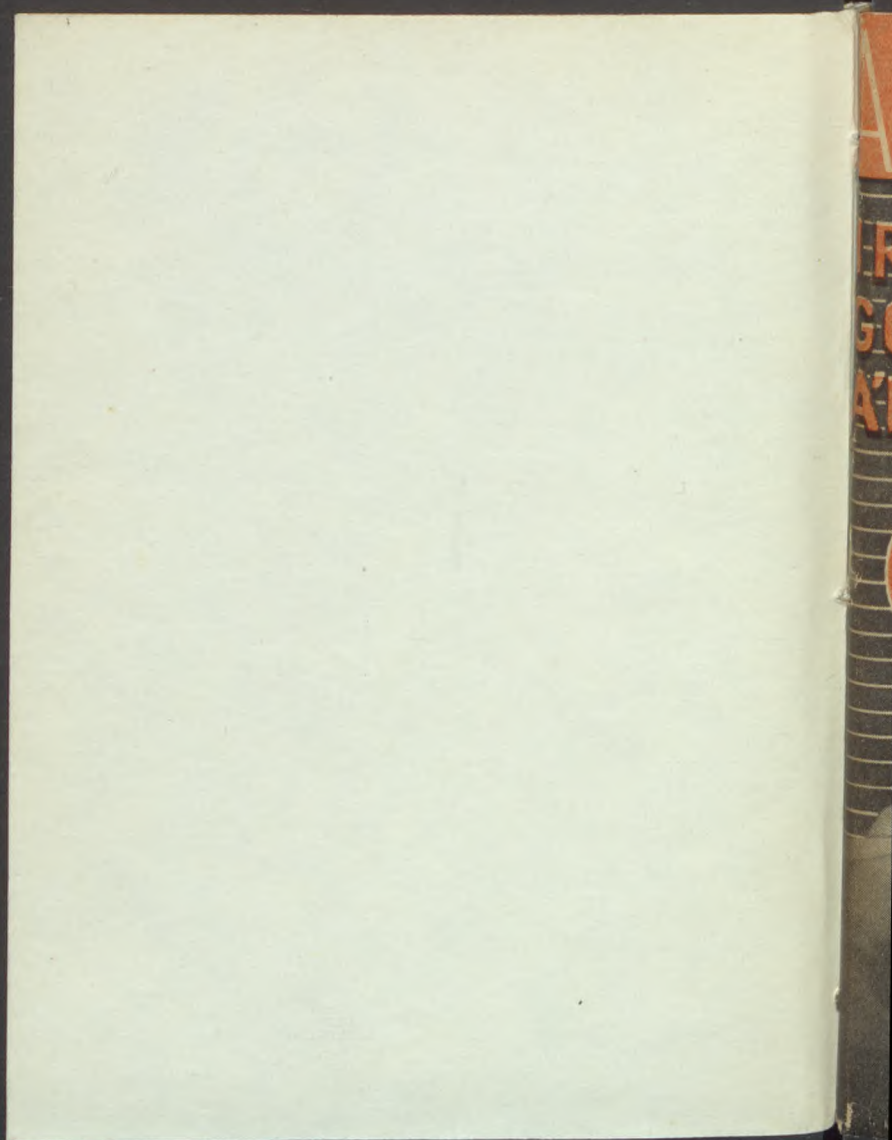

11244

320.

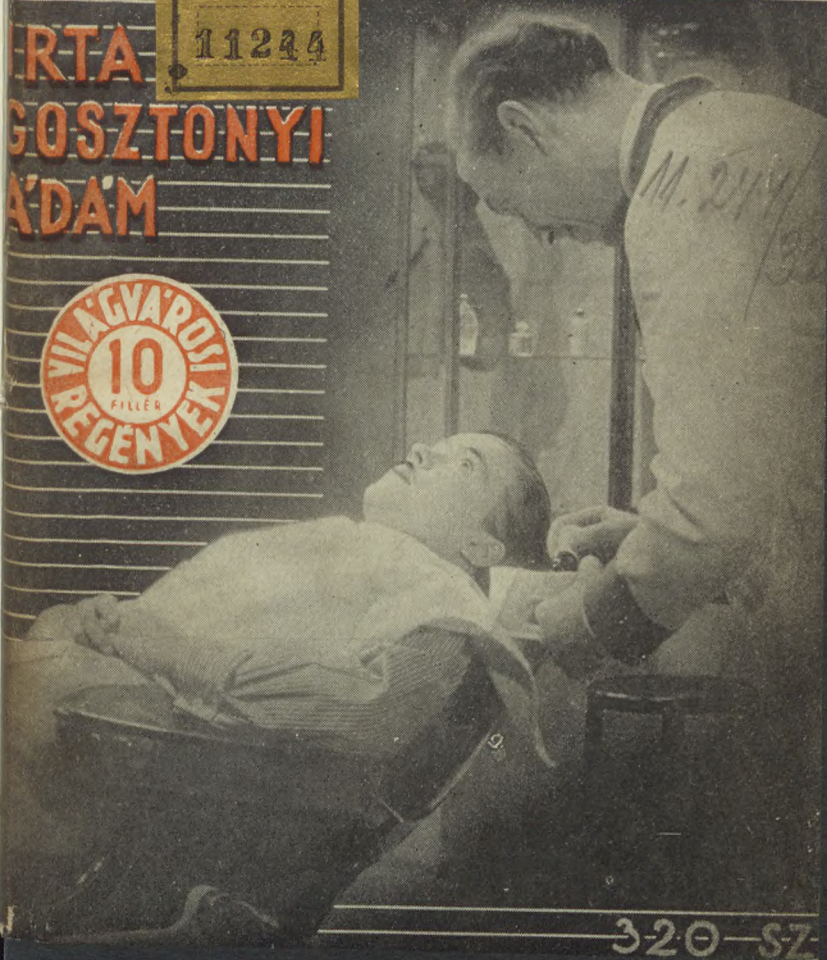

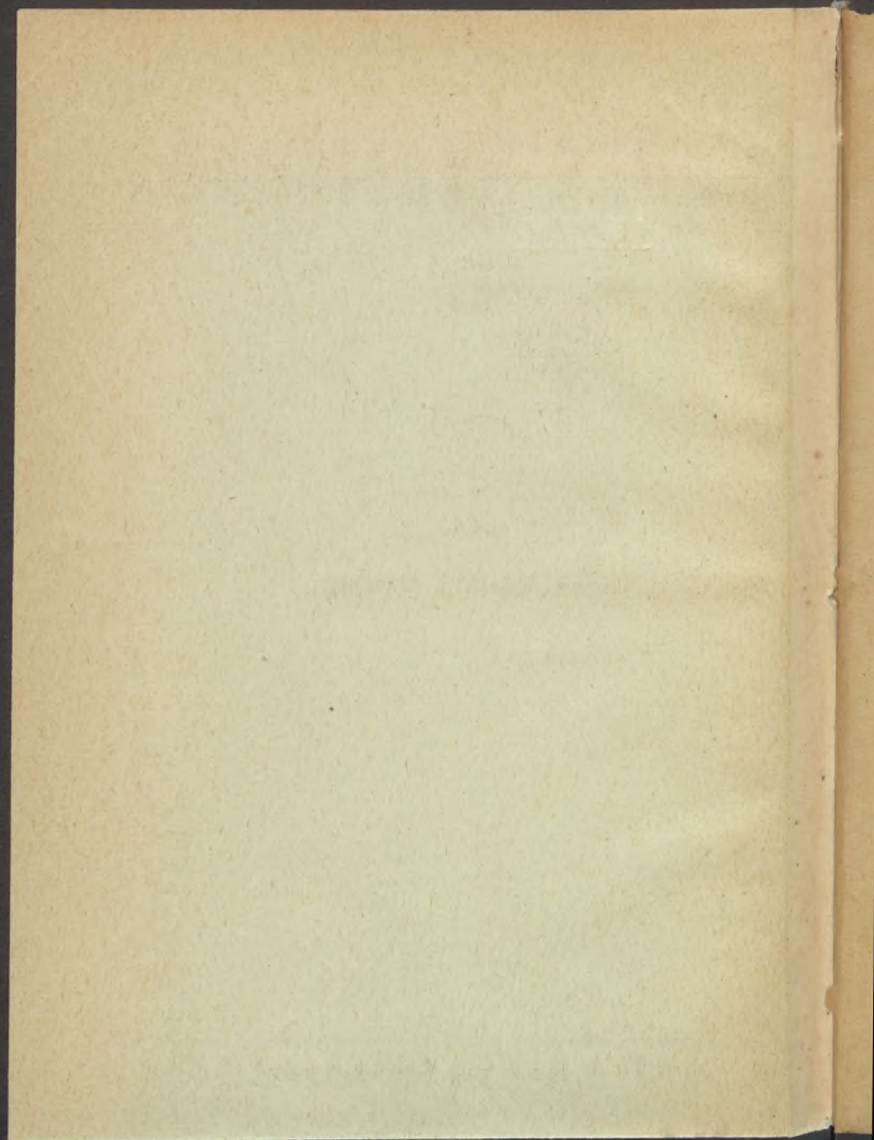
A RÓKA NYOMÁBAN

RTA
GOSZTONYI
ADAM

11244

320-SZ

A RÓKA NYOMÁBAN

REGÉNY

IRTA

GÖSZTONYI ÁDÁM

LITERARIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

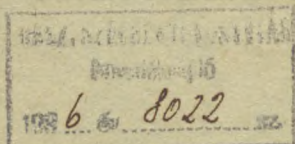
Minden jogot fenntartunk.

A fõdelet Kner Albert készítette.

Foto: Ufa.

11.244/320

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfõn és pénteken.

Szerkesztõség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelõs:

dr. id. Kovács Dénes.

Elõfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

Akis brooklyni ékszerüzlet előtt rendőr állt. De a 18-ik avenue alkonyati forgalmában, amely jórészt Manhattanból jövő üzletemberekből és hazatérő munkásokból állt, nem tűnt fel a rendőr jelenléte senkinek.

Harry MacGovan ugyanis környéki rendőr volt, akit nemcsak a felnőttek, de a gyerekek is jól ismertek. Hát nem ő állt ott a vöröstéglás, hatalmas méretű iskolaépület előtt délben, mikor a gyerekek kijöttek az iskolából? Nem ő vezette át néha kézenfogva a gyerekeket, hogy valamilyik autó el ne gázolja a futkározó csemetéket?

Harry MacGovan és a gyerekek között a jó viszony nem a tekintélytiszteleten, hanem a szereteten alapult. Az amerikai gyerek rendszerint nem fél a rendőrtől, hanem barátját látja benne. Jól tudja, hogy a hatóság, tehát a rendőr is, mindig pártját fogja, ha bajba kerül. Így aztán érthető, hogy amíg Budapesten a szülők azzal fenyegetik a rossz csemetét, hogy elvitetik a rendőrrel, addig New Yorkban nem egyszer megtörténik, hogy valamilyik fiúcska odafut a rendőrhöz és siránkozva árulkodik:

— Officer, vidd el a papát, mert megvert...

Harry MacGovant is szerették a gyerekek, bár szigorú arccal nézett a világba és termete, amelyre méltóságteljesen feszült a kék uniformis, fenyegetően kimagaslott a tömegből. Tányérsapkájának lakk-ellenzője csillogott az alkonyodó napfényben és a csuklójára fűzött keményfabotot úgy forgatta a kezében, mint aki bármely pillanatban hajlandó valakit leütni ezzel a veszedelmes szerszámmal.

Ám a szeme — Harry MacGovannak kék szeme volt — derülten fénylett a világba. Most különösen mosolyfényű volt a pillantása, ahogy a kis ékszerüzlet kirakata előtt állt és az ott levő ékszereket nézegette. Nem voltak ezek az ékszerek valami különös drágaságok. Olesó karórák, türkiz fülbevalók, aranyból készült szívek, amelyek arra valók, hogy a kedves fényképét őrizgessük benne. Efélék voltak a kirakatban, amely mögött kis sóvány, őszhajú ember dolgozott. Az őszhajú ember az üzlet tulajdonosa volt: Mr. Brush...

Nem volt segédje Mr. Brushnak, maga végezte el az órajavításokat, amiket a környék lakói hoztak hozzá. Nem kell azonban azt hinni, hogy Mr. Brush ékszerüzletében nem bonyolítottak le más üzletet, mint órajavítást. Bizony, sokszor ékszereladás is történt, ámbár ritkán került eladásra más ékszer, mint hólmi kis arany fülbevaló — bérmlásra szánt ajándék valamely kislánynak — vagy arany karikagyűrű.

Mr. Brush ennek dacára úgy viselkedett, mint ha boltjában százezreket érő ritkaságokat őrizne. A kis boltot betörés ellen riasztó készülékkel sze-

rejtette fel, amely élesen visító csengéssel értesítette volna a legközelebbi rendőrőrszobát, ha valaki éjjel a lezárt boltba merészkedett volna. De ez sose történt meg. Mr. Brush azonban nem csökkentette elővigyázatossági rendszabályait és nem szünt meg aggódni, hogy egyszer mégis csak kirabolják. Este, amikor bezárta a boltját és hazament, az útja a 18. avenueről a 14-ik avenuerre vitte, amely kevésbé forgalmas vidéken visz keresztül. Ami legjobban izgatta Mr. Brushot, az volt, hogy a 14-ik avenue mindkét oldalán üres telkek voltak arrafelé, az út többnyire néptelen volt, szóval a terep szinte kínálkozott arra, hogy az embert kirabolják.

Mr. Brush tudta, hogy tőle nem vehetnek el sokat, mert hiszen többnyire nem is vitt magával ékszert, mégis el volt készülve arra, hogy egyszer megtámadják.

— Az emberek azt hiszik — gondolta Mr. Brush magában —, hogy amint ékszerész valaki, mingyárt drágaköveket hord a zsebében, foglalatlan briliánsokat és miegymást... Ennek a tévhitnek leszek az áldozata. Egyszer leüt majd valaki a sötétben...

Ezért mondta a sarki rendőrnek, Harry Mac Govannak:

— Nézze, officer, észrevettem, hogy maga is Bath Beach felé megy haza esténként. Körülbelül hét órakor váltják le, ugyanakkor, amikor én zárom az üzletemet. Megtehetné, hogy ilyenkor hazakísér. Tudja, nem viszek magammal ékszert, nincs mit védeni, de az emberek nem tudják,

hogy van-e nálam valami, vagy nincsen, csak azt tudják, hogy ékszerész vagyok és ez elég ok arra, hogy kiraboljanak...

— All right — felelte Harry MacGovan —, nagyon szívesen hazakísérem, ha fél egyedül menni.

— Köszönöm! És mivel hálálhatom meg?

— Azzal, hogy olcsón számít majd valamit, amit legközelebb veszek magánál.

— Hogyne, kérem, hogyne... Boldogan!...

— lelkenedett Mr. Brush, aki nagyon megörült ennek a fordulatnak. Hogyne! Most már biztonságban mehet majd haza, lesz, aki hazakísérje s azonkívül egy újabb vevőt is nyert...

Most, ahogy a kirakat mögött levő kis asztalka mellett dolgozott, nagyítóját a szemébe csíptetve, arra gondolt, hogy nemsokára már hét óra, ide-stova be kell zárnia az üzletet és már jöhetne a rendőr, aki hazamenés előtt be szokott szólni hozzá.

Mr. Brush kivette a szemhéjai közül a nagyítót s ahogy felnézett, meglátta a rendőrt az üzlet előtt. Csakhogy Harry MacGovan még nem jött be, hanem megállt a kirakat előtt és a kitett ékszereket nézegette. Főleg arra a dobozra szegeződött a pillantása, amelyben bársony alapon jegygyűrűk voltak egymás mellett. Nem régi-módi, sárga aranykarikák, amilyent Amerikában már a legegyszerűbb emberek sem viselnek, hanem tizenhétkarátos fehér aranyból készült keskeny gyűrűk, amelyeknek széle szép cirádásan volt kicifrázva.

— Azt hiszem, ezek tetszeni fognak Annynak

— gondolta magában Harry. Anny mintegy fél-
éve volt Harry menyasszonya.

Szép, szőke lány volt, magyar szülők gyer-
meke, aki épp úgy, mint a második generáció
legtöbb tagja, már elfelejtette szülei hazájának a
nyelvét. Anny a Woolworth-féle öt- és tízcentes
áruházak egyikében dolgozott, ott állt az árukkal
megrakott pult mögött és szolgálta ki szorgalma-
san a vevőket. Itt ismerkedett meg Harry MacGo-
vannal, a rendőrrel, aki egyszer civilben ment
oda, hogy valamit vásároljon. Harry MacGovan
nem egyedül volt, hanem egy barna, hálványarcú
fiatalemberrel, akit így mutatott be:

— Eddy, az öcsém...

A lánynak nagyon tetszett Eddy, de nem talál-
koztak többet. Harry MacGovan legközelebb már
az öccse nélkül jött el a találkozóra. Nem mintha
féltékeny lett volna! MacGovan nagyon szerette
az öccsét. Mint Anny később megtudta, mindket-
ten árva fiúk voltak. Harry mintegy tíz évvel volt
idősebb Eddynél. Eddy még gyerek volt, amikor
Harry már a rendőrség tagja lett. Eddy ámulat-
tal és büszkeséggel nézett a bátyjára, el volt ra-
gadtatva a kék egyenruhától, különösen a csillogó
rézgomboktól. Ő is rendőr akart lenni. Később,
amikor a középiskolába került, detektív-regénye-
ket kezdett olvasni, arról álmodozott, hogy detek-
tív lesz.

— Nem, Eddy — rázta meg a fejét Harry Mac-
Govan —, elég egy rendőr a családban. Te csak
legyél ügyvéd. Majd én kitaníttatlak...

— Én detektív akarok lenni.

— Nem lehetsz. Detektívnek születni kell... »

A sors közbeszólt és megakadályozta mindketőjük terveit. Eddy nem lett sem ügyvéd, sem detektív, mert hirtelen tüdőbaj támadta meg és az orvos azt javasolta, hogy éghajlatot kell változtatnia. Szüleik nem éltek és így teljesen Harry MacGovan vállaira hárult a feladat, hogy az öcséről gondoskodjék és megmentse tüdejét az elsorvadástól. Nem volt mit tenni, a fiút el kellett küldeni Texasba, amelynek életető napsugara, forró és száraz klimája nem egy gyengeszervezetű ember tüdejét mentette már meg.

Harry MacGovan apai szeretettel beszélt mindig Eddyről, sokszor emlegette a „kisöcsémét“, úgyhogy Eddy, dacára annak, hogy sokezer mérföldre volt a bátyjától és annak menyasszonyától, Annytól, szinte velük élt. Ott volt, amikor kirándultak Coney Islandra, vagy amikor moziba mentek, mert vagy Harry hozta szóba, vagy Anny kezdte emlegetni. Ki tudja, talán jobb is volt így, hogy „kisöcsém“ távol volt, mert ha közelben lett volna, Anny szíve eselleg felé fordul és cserbenhagyta volna érte a daliás Harry MacGovant! Ki tudja, mit látott a lány „kisöcsémén“? Eddy egyáltalában nem látszott férfiasnak, sötétbarna, oldalt választott haja rendszerint a homlokába csüngött s legfeljebb lázasan villogó, fekete szemek lehetett volna szépnek mondani. Egyébként vékonydongájú legény volt s ezért akarta Harry mindenáron úrnak nevelni. Azt tartotta, hogy az öccse nem alkalmas a nehéz rendőri szolgálatra, csak tanuljon, legyen úr belőle...

Anny az East-oldalon lakott New-Yorkban, a Yorkvilleben, azoknak az uccáknak az egyikében, ahol főleg magyarok laknak s ahol az üzletekben és vendéglőkben gyakran hallani magyar szót. Anny nagyrészt magára fordította azt, amit keresztet. Ő már amerikai lány volt, itt született s így nem izgatta az, hogy megtakarított pénze legyen. Az ilyesmi főleg csak az első generációt lelkesíti, a bevándorlottakat, akik arról álmodoznak, hogy valaha majd visszatérnek az elhagyott szülőföldre. Mr. Katona — így hívták Anny papját, a derék amerikai magyar munkást — gyakran beszélgetett arról a feleségével, hogy a következő nyáron hazamennek Magyarországra, meglátogatják a falujukat, de ez a beszélgetés csak időtöltés volt, mert ez az esemény évről-évre halasztódott. Mr. Katona és felesége önmagukat csalták ezzel a reménykedéssel, mert hiszen egy ilyen látogatás sok pénzbe kerül s azt nem olyan könnyű összeszámolni...

Anny nem vágyakozott ilyesmire. Ő csak arra gondolt napközben, amikor a tízcentes üzletben szolgálta ki a vevőket, hogy eljön-e érte Harry, este, „kiviszi“-e valahová?

Minden amerikai leánynak van több „boy friend“-je, vagyis fiúbarátja, akikkel szórakozik. De ezek nem számítanak. Csak a „steady“ számít. A „steady“ alatt az az állandó, kitartó fiatal ember értendő, aki hűségesen viszi a lányt moziba, táncba, szóval „kijár vele“.

Ezt a szerepet Anny mellett Harry MacGovan töltötte be. Igaz, hogy Harry harmincéves volt,

ami az amerikai lány szemében már vénlegénynek számít, de Anny azért szerette. Harry esténként civilbe öltözött, kölcsönkérte valamelyik ismerőse autóját és azzal ment el a Yorkvillebe, hogy „kivigye“ Annyt.

Szerelemről nem esett szó közöttük. Ez nem tartozik az amerikai udvarlás szabályai közé. De Anny érezte, hogy Harryban megbízhat és vágyódva gondolt arra a pillanatra, amikor Harry valamelyik este előhúzza egy dobozkát a zsebéből, amiben fekete bársonyalapon egy 18 karátos aranyból készült fehér-arany karika van és az ujjaára húzza. Ennyi az egész leánykérés Amerikában...

Anny biztos volt benne, hogy ez a pillanat már nincs messze és meglehetősen türelmetlenül várta. Elvégre már két éve dolgozott a tízcentes üzletben s ugyancsak megúnta a pult mögött való ácsorgást és a vevőkkel való disputákat, amikben az üzleti szabályok szerint mindig a vevőnek volt igaza. Anny arra az időre gondolt, amikor majd a saját asszonya lesz! A newyorki rendőrnek szép fizetése van, párévi szolgálat után már ötven dollárt kap egy hétre, amiből mindenre telik a világon. Olyan lakásra is, aminek a konyhájában jégszekrény helyett refrigerator áll, vagyis villanyos hűtőkészülék...

Anny álmodozva gondolt arra az időre, amikor a saját lakásában dolgozhat majd, nem kell a vevőkkel törődnie, csak azzal, hogy Harry meg legyen elégedve a vacsorával...

Amikor este hazaért a munkájából a yorkvillei

ötthonba, rendszerint azzal a kérdéssel fordult rögtön a szüleihez:

— Harry nem keresett még?

Édesanyja a konyhában főzött a gázon, az apja pedig ilyenkor olvasta el az ujságot. Az ablak mellett ült egy karosszékbén, a cipőit kényelmesen levetve és az amerikai magyar ujságba temetkezve pipázott.

— No — felelte a papa, aki húszéves amerikai tartózkodása alatt még mindig nem tanult meg rendesen angolul, de annyira mégis elamerikaiasodott, hogy sose válaszolt igennel, vagy nemmel. Már neki is csak „yes“, vagy „no“ jött a szájára.

Anny aggódva ette meg a vacsorát. Folyton várta, hogy alulról, az uccáról mikor hangzik fel az ismerős autó-kürtjel, — két rövid, egy hosszú — ami azt jelentette, hogy Harry megérkezett a kölcsönzött autón, hogy elvigye őt moziba, vagy táncolni...

Ez az utóbbi kedvesebb kilátás volt Anny számára. Harry nem volt nagyon beszédes, a moziban különben sem lehetett sokat beszélgetni s Harry annyira elmerült a kép élvezetében, különösen, ha valami izgalmas gengszter-képet játszottak, hogy egy szót sem szólt az egész idő alatt. Legfeljebb Anny kezét szorította meg néha nagy, erős kezével. A tánc közben azonban össze lehetett simulni s olyan jó volt odahajlani a fejét a domború férfimellre...

Tánc után újra kocsizni mentek, ki valahová White Plains felé, ahol valamelyik sötét részen leállították a kocsit. Az amerikai szerelem el sem

képzeltető autó nélkül. Az autóban csókolódzni is lehet, ami a parkok nyilvános padjain tilos. Az autókat is ellenőrzik, ha túlsoká állnak egy helyen, de ettől nekik nem kellett félni. Hiszen Harry MacGovan maga is rendőr volt s csak a jelenyét kellett megmutatni a kíváncsiszkodó rendőröknek, hogy azok kartársi szolidaritással békében hagyják őket. Oh, ezek a csókos autózások nagyon édesek voltak. Anny tökéletes biztonságban érezte magát Harry MacGovan mellett. Hát még ha a gyűrűt is az ujjára húzta volna már! De ez is el fog következni egyszer... Talán ma este, talán holnap...

De miért marad el Harry olyan soká? Az utóbbi időkben egyre későbbben érkezik meg, Harry ugyan mondott valamit, hogy a hivatalos szolgálat után még egy kereskedőt szokott hazakísérni, aki fél egyedül hazamenni az elhagyott brooklyni vidéken.

Dehát miért tesz Harry folyton szívességeket? Az a baja, hogy olyan jó szíve van és mindenkin segíteni akar.

Azt nem említette Harry, hogy az a bizonyos kereskedő ékszerész. Ezzel már részben elárulta volna, hogy mi forog a fejében és nem akarta elrontani Anny örömét. A gyűrű meglepetés lesz...

Harry még álldogált egyideig az ékszerész kirakata előtt, kiválasztotta az egyik gyűrűt, aztán bement az üzletbe.

— Na, öregem — mondta Mr. Brushnak —, mikor megyünk haza?

— Ma kissé későbbben — felelt Mr. Brush és fel-

tolva szemüvegét a homlokára, bocsánatkérően nézett Harry MacGovanra. — Ilyenkor szombaton lehet estefelé is kis üzletet csinálni. Ha van ideje, kissé későbben megyünk...

— Van időm — felelte Harry, mert a gyűrűre gondolt —, esetleg közben magam is vásárolok valamit. Mutassa csak azokat a jegygyűrűket...

Mr. Brush meglepett arcot vágott és amikor Harry eléje tartotta a dobozt, amely különböző nagyságú jegygyűrűket tartalmazott, hamiskás mosollyal kérdezte:

— Szőke a menyasszony, vagy fekete?

— Szőke — vallotta be Harry MacGovan kissé pirosán —, mennyibe kerül ez? Felpróbálta a kisujjára. Ez jó lesz...

— Rajta van az ára — felelte Mr. Brush —, tizenkét dollár. De magának saját árban adom.

— Helyes — felelte Harry és elővett egy tízdollárost —, itt van tíz dollár érte.

— Sajnálom, az sok — ingatta a fejét Mr. Brush —, annyiért nem adhatom. Ígérjen kevesebbet...

— Jó, hát legyen kilenc dollár — nevetett Harry.

— Az is sok — felelte Mr. Brush — magának, sajnos, nem adhatom drágábban, mint nyolc dollárért!

— Nahát, maga sem érzi jól magát, ha nem alkuszik — nevetett Harry, — itt a nyolc dollár és tegye a gyűrűt egy szép dobozba...

Mr. Brush kiválasztott egy csinos dobozt, betette a gyűrűt és Harry boldogan csúsztatta

zsebre. Úgy érezte, hogy a kis doboz szinte melegíti a zsebét...

Újra kiment az uccára és körülsétálta néhány-szor az ucca négyszögét. Ekkor már teljesen ráborult az este Brooklynra és az eső is szitálni kezdett. Az uccai lámpák fényében úgy tűnt fel a szitáló eső, mint egy sűrű fátyol, amely beborítja az egész várost.

De Harry nem törődött az esővel és nem törődött azzal sem, hogy Mr. Brush miatt egy teljes órával később fog hazaérkezni. Mr. Brush derék ember, megérdemli, hogy várákozzék kissé rá.

Visszaérkezett az ékszerüzlet elé. A vevők már elfogytak, talán a szitáló eső riasztotta el őket és a kis ékszerész éppen az ajtót zárta be.

— Mehetünk, officer...

Elindultak. Átérték a 14-ik avenüere, arra az útszakaszra, amely az üres telkek között vezetett el. Mr. Brush nyugodtan mendegélt a rendőr mellett. Máskor mindig félelem vett erőt rajta, ha este magányosan erre kellett mennie, de most nem félt. Hiszen ott volt mellette barátja, a rendőr, aki nyugodtan forgatta botját a kezében. És ha ez nem lett volna elég, ott volt Harry McGovan zsebében a kompás, kilenceskaliberű revolver...

Az ucca sötét volt, mert az egyik nagy uccai lámpa nem világított. Talán kiégett, az üvegje is el volt törve és nagy, sötét foltot hagyott világosság helyett az ucca közepén.

A járda szélén egy magányos autó állt. A lámpái égtek, a motorja járt és egy ember foglalatoss-

Kodott mellette. Az autóból nem sokat lehetett látni a sötétben, csak annyit, hogy valami rozoga, kopott roadster lehet. Az ember, aki a kocsi mellett foglalatzkodott, a nyitott ajtó mellett lehajolva igazgatott valamit...

Harry MacGovan, ahogy az autó mellé értek, ösztönszerűen megállt. Az autó reflektorának fénye éppen ráesett és így teljes világításban állt, míg a kis ékszerészt mögötte elnyelte a sötét...

— Mi baj van? — kérdezte Harry az embertől, aki a kocsi mellett foglalatzkodott a sűrű homályban.

Mr. Brush megdermedve látta, hogy az ember nem felel semmit, hanem revolvert ránt ki a zsebéből. A revolvert nem is lehetett látni a sötétben, csak a tűzfényt, amely a csövénél megvillant. Két durranás hangzott egymásután. Az autó mellett guggoló ember kétszer egymásután lőtt a rendőrré, aki a szívéhez kapott.

Villámgyorsan történt az egész. Mr. Brush nem ért rá gondolkodni sem. Látta, hogy Harry MacGovan összerogy és elterül a kövezeten. A gyilkos pedig pillanatnyi időveszteség nélkül beugrik az autóba és elrobog...

A kis ékszerész hirtelen elfeledkezett minden félelemről. A vér a fejébe szaladt és nagyot ordított. De nem volt senki, aki meghallja. Harry MacGovan mozdulatlanul hevert a járda szélén.

Mr. Brush odaugrott hozzá, kikapta a revolvert a rendőr zsebéből és futni kezdett a robogó autó után.

— Álljon meg... — ordította.

Az autó már egy féluccányira volt és a számát nem lehetett látni.

— Ha eltalálom, talán megáll!... — gondolta magában a kis ékszerész és habozás nélkül elsülötte a revolvert.

De az autó nem állt meg.

A kis ékszerész még egyszer utánalőtt. Az autó ekkor elérte az uccasarkot és szédítő ívben befordult a másik uccába. Egy pillanatig még lehetett hallani a zúgását, aztán csend lett.

Mr. Brush visszaroht Harry MacGovanhoz és élesztgetni próbálta. De a rendőr már halott volt.

Az ékszerész tántorogva állt fel a halott mellől. A ruhája véres volt. Valószínűleg akkor lett véres, amikor rázogatta a holttestet.

Mr. Brush gyalog indult a legközelebbi telefonállomás felé. Három uccányira végre talált egyet. A rendőrséget hívta.

— Kérem, jöjjenek ide autóval... Agyonlöttek egy rendőrt!

Kimerülten sóhajtott, mikor végre visszaakasztotta a kagylót. Meg akarta törölni a homlokát, de nem tudta, mert tele volt a keze. Akkor vette észre, hogy a kezében még mindig ott van a revolver. Harry revolvere...

Ugyanekkor Anny befejezte a vacsorát és odaült az ablak mellé.

— Mi van ezzel a Harryvel? — gondolta magában türelmetlenül —, ennyire még sosem készt el... Ha megérkezik, büntetésből nem fogok mosolvogni rá...

De Harry MacGovan nem érkezett meg.

Másnap néhány soros hír jelent meg a lapokban, amely hírül adta, hogy Harry MacGovan rendőr kötelességteljesítés közben, a banditákkal vívott harcban életét vesztette, de Katona Anny ezt a hírt nem olvasta. Másnap is várta, hogy Harry érte jöjjön, mikor pedig nem jött, betelefonált a rendőrségre. Azt a választ kapta, hogy jöjjön be a rendőrségre személyesen, mert a rendőrfőnök szeretné látni.

Mikor a rendőrfőnök íróasztala előtt megállt, első pillanatban szinte meg sem értette a rendőr kérdését.

— Ön jól ismerte a megboldogultat?

— A megboldogultat? — kérdezte Anny és a szívéhez kapott. Leültették egy székre és megkínálták egy pohár vízzel.

A szeme könnyes volt, de nem ájult el.

— Jó rendőr-feleség lett volna belőle — gondolta magában a rendőrfőnök. Aztán kíméletesen elmondta az esetet.

— Azért kérettem ide — folytatta aztán —, hogy talán esetleg öntől kaphatnánk olyan felvilágosításokat, amely az esetre világosságot vehetne. Tud arról, hogy Harrynek voltak ellenségei?

— Nem... — törölgette a szemét Anny —, nem voltak ellenségei. Mindenki szerette.

— Ismerte a rokonait?

— Nem tudom, hogy lettek volna rokonai. Csak egy öccse van.

— Igen, arról mi is tudunk. Már táviratoztunk neki Texasba. Sajnos, a fiú egészségének veszé-

lyezettetése nélkül nem szakíthatja meg a kúráját. Még egy évig ott kell neki maradni a texasi farmon...

Anny szeme újra megtelt könnyel.

— Akkor hát senki sem lesz a temetésén...

— Dehogynem — mondta a rendőrfőnök nagy-lelkűen —, emiatt ne aggódjék Miss Katona. Harry MacGovant a rendőrség a saját halottjának tekinti, a saját hőségnek és aszerint fogja eltemetni. Dísztemetést fog kapni...

— Mikor lesz az? — kérdezte Anny — tudnom kell, hogy szabadságot kérhessek az üzletben és elmehessek...

— Holnap délután négy órakor — mondta a rendőrfőnök udvariasan, de már hivatalos hangon. — Nagyon szép lesz, Miss Katona, ha ön is megjelenik, legalább valaki képviseli a hozzátartozókat. Ami a hagyatékot illeti...

— Hagyaték is van?

— Igen, Harry MacGovannak volt ezerkétszáz megtakarított dollárja. Nem tudom, mire gyűjtötte, talán bútor akart venni, ezt bizonyítja, hogy egy részletet már le is fizetett. A hátrahagyott pénzt őrizetbe vettük és majd átadjuk az örökösnek, az öccsének, ha megérkezik New Yorkba egy év múlva. Azonkívül...

A rendőrfőnök az íróasztalfiókjába nyúlt és egy kis ékszerdobozt vett elő, amelynek sötét bársonyán egy jegygyűrű csillogott.

— Azonkívül ezt találtuk Harry MacGovan zsebében. Az ékszerész vallomása szerint aznap este vette nála...

— Nekem akarta adni... — tört fel a sírás Anny torkából.

— Valószínű — bólintott a rendőrfőnök résztvevően —, de mi nem ajándékozhatunk az ő nevében és így ezt is őrizetbe kell vennünk és át kell adnunk az örökösnek...

Visszatette a dobozt a fiókba.

Anny a doboz után nézett és a zsebkendőjével szárította fel a könnyeit.

— És a gyilkos?... — kérdezte tompán — elfogták már a gyilkost?

— Igen — felelte szilárdan a rendőrfőnök —, a gyilkos is a kezünk között van már. Nyugodjék meg, a megtorlás nem fog elmaradni...

Kezet szorított Annyval, aki megtörtén ment ki a szobából. A rendőrfőnök utána nézett, aztán levélpapírt vett elő és néhány soros vigasztaló levelet írt Eddy MacGovannak Texasba. Ezt emberbaráti kötelességének tartotta. Ebben a levélben azt is megemlítette, hogy a gyilkost már elfogta a rendőrség, csak még nem sikerült beismerni a vallomásra bírni.

Valóban, a kis ékszerész, akit a rendőrség fogva tartott, nemcsak hogy nem akarta beismerni a gyilkosságot, hanem a legerélyesebben tiltakozott ellene.

Hiába faggatták a detektívek.

— Hányszor lőtt rá Harry MacGovanra?

— Kétszer... azaz, mit is beszélek, ne tessék összezavarni — reszketett Mr. Brush és izzadva törölgette a homlokát —, kétszer lőttem a kocsit után.

— Hogy jutott hozzá Harry MacGovan revolveréhez?

— Oh, Istenem — nyögte Mr. Brush boldogtalanul —, hiszen százszor elmondtam már. Mikor a rendőr elesett, kivettem a zsebéből...

— Szóval ragaszkodik ehhez a meséhez — rivallt rá a detektív. — És minek tulajdonítja azt, hogy Harry MacGovan halálát két revolvergolyó okozta, amit kilences kaliberű revolverből lőttek ki és ebből a revolverből éppen két golyó hiányzik?...

— Az csak úgy lehet — mondta majdnem sírva Mr. Brush —, hogy a gyilkosnak is kilences kaliberű revolvere volt...

— Annak nem volt semmiféle revolvere — mondta szigorúan a detektív —, mert az az ember nem is létezik. Nézze, okosabb lesz, ha bevallja, hogy maga találta ki az egész mesét. Senki sem látta magán kívül ezt a titokzatos gyilkost, aki minden ok nélkül lelő egy rendőrt, aztán nyomtalanul eltűnik a sötétben. Vallja be, hogy maga csalta el a rendőrt arra a néptelen helyre, hogy ott lelőjjel

— Én? Oh Istenem, dehát miért tettem volna ezt? Mi okom lett volna rá?

— Az majd kiderül később. Talán valami miatt haragudott rá?

— Dehogy haragudtam, kérem.

— Akkor miért hívta magával?

— Mert nem mertem egyedül menni. Félttem, hogy megtámadnak.

— Nézze, öreg, elég volt a hazudozásból. Hiába

próbál ebből kimászní, a villanyos székbe fog kerülni... ott fogja elevenen megsütni a villanyáram...

Mr. Brush arca hamuszínű lett és az orrán reszketni kezdett a szemüveg. De aztán mégis megemberelte magát.

— Kérem... ha megölnek is... — sírta el magát — akkor sem mondhatok mást, mint az igazságot. Az igazság pedig az, amit elmondtam, hogy ott állt egy ember egy autóval és...

— Jó, jó, ezt már hallottuk...

Mr. Brusht másnap is kihallgatták, de másnap sem vallott egyebet.

A detektívek kihallgattak mindenkit a környéken, de nem tudtak semmiféle nyomot szerezni arra, hogy az ékszerésznek bármiféle oka lett volna arra, hogy Harry MacGovant lelőjje.

Mr. Brusht azonban nem engedte el a rendőrség. Elvégre valakit mégis csak oda kell állítani a bíróság elé. Az ügyész azonban maga sem bízott abban, hogy az esküdtszék bűnösnek fogja találni a kis ékszerészt.

A védő kiemelte védbeszédében azt, hogy Mr. Brush nem lett volna képes erőszakkal elvenni a jól megtermett, erős MacGovantól a revolverét. A kis ékszerész a válláig ért csak Harry MacGovannak. Hogy lehet feltételezni róla olyan testi erőt és ügyességet, hogy elveszi a rendőrtől a saját revolverét és azzal lövi agyon.

— Hiszen a golyók előlről hatoltak az áldozat testébe — fejtegette a védő —. Mr. Brushnak tehát nemcsak, hogy ki kellett volna venni a fegy-

vert Harry MacGovan zsebéből, hanem azzal eléje kerülni, hogy így lelőhesse. Ezalatt pedig Harry MacGovan, aki képzett és ügyes rendőr volt, félkézzel is kicsavarhatta volna a kezéből, nem is szólva arról, hogy egyetlen botütéssel ártalmatlanná tehetné volna. Nézzék meg, esküdt uraim ezt a gyámoltalan, öreg embert! Ezt gyanúsítják önök gyilkossággal? Jól tudom, hogy a kiontott vér megtorlást követel, de tessék az igazi gyilkost ideállítani . . .

Az esküdtszék felmentette Mr. Brusht.

A rendőrség még nyomozott egyideig, aztán csend lett. A lapok nem írtak az esetről és egy év múlva már mindenki elfelejtkezett róla . . .

Csak Eddy MacGovan nem felejtette el Texasban.

A rendőrfőnök leveléből, a tárgyalási tudósításokból értesült az eset minden részletéről és sokat gondolkodott rajta. Abban egy percre sem volt kétsége, hogy a rendőrség bakot lőtt, amikor a szegény kis ékszerészt vette gyanúba. Eddy a távolból is megérezte, hogy nem Mr. Brush volt a bátyja gyilkosa . . .

Az igazi gyilkos azonban nem került elő. A rendőrség azt sem tudta, hol keresse. A detektívek hiába kutattak, a helyszínen nem maradt semmi nyom és az alvilág besúgóí sem tudtak felvilágosítással szolgálni. Úgy látszott, hogy Harry MacGovan halála egyike marad azoknak a megoldatlan bűnöknek, amelyekből annyi adódik New-York bűnkrónikájában . . .

Egy este autókürt szólalt meg a Yorkvilleben.

az előtt a ház előtt, ahol Miss Katona lakott a szüleivel. Két rövid, egy hosszú ... Anny dobogó szívvel szaladt az ablakhoz. Csak nem Harry támadt fel? Lentről egy karcsú, barnahajú fiatalember integetett fel.

— Eddy MacGovan — csapta össze Anny boldog meglepetéssel a kezét.

Leszaladt az uccára, keitesével ugorva lefelé a lépcsőkön.

— Eddy, hogy kerül maga ide?

— Megjöttem Texasból — mondta Eddy egyszerűen.

— Amint látom, hál' Istennek egészségesen. Nagyszerű színben van!

Valóban, a fiúra alig lehetett ráismerni. Sápadt arca most barna volt, a termete is megerősödött, a vonásai határozottak, férfiasak lettek. Mintha még meg is nőtt volna ...

— Örülök, hogy megjött. És szép, hogy felkeresett.

— Kötelességemnek tartottam, hogy felkeresem magát. A bátyámra való tekintettel.

— Csak a kötelesség bírta rá, hogy felkeressen?

— No, nem egészen. Kíváncsi is voltam rá, hogy nézhet ki?

— És milyennek talál?

— Megszépült — mondta a fiú egyszerűen. Aztán kis hallgatás után azt kérdezte:

— Most kivel „jár ki”? Ki a „steady“?

— Senki — felelte Anny elborultan. — Tudja az ég, amióta Harry meghalt, nem volt kedvem senkivel pajtáskodni.

Eddy hallgatott, mintha gondolkozna valamin.

— És maga? — kérdezte Anny. — Mit szándé-
Kozik csinálni?

— Maradt Harry után némi pénz — felelte
Eddy —, azt felvettem. Alighanem veszek egy
farmot ezen a pénzen valahol Pennsylvániában,
Vagy talán Ohióban. Nincs kedvem New-York-
ban maradni. Nagyon megszoktam már vidéken.
Az is lehet, hogy visszamegyek Texasba...

— Mikor? — kérdezte a lány és a hangjában
mintha sajnálkozás rezgett volna.

— Oh, nem sietek. Előbb el kell intéznem
egy-két dolgot New-Yorkban.

— Mit?

— Elhatároztam, hogy kinyomozom Harry
gyilkosát.

— Hogy képzeled azt? — mondta Anny — az
egész newyorki rendőrség hiába kerestel. Ha meg
lehetett volna fogni, már megfogták volna. De
senkinek sincs sejtelme róla, hogy ki lehetett.
Hogy akarja maga megtalálni?

— Még nem tudom, de valahogy meg fogom
találni.

— A detektívek nem tudták...

Eddy közbevágott.

— Detektívnek születni kell! Ezt mondta a bá-
tyám, mikor le akart beszélni róla, hogy a rendőr-
ségre vétessem fel magam. Talán én is detektív-
nek születtem. Nem kell azt tanulni, csak józan
ész kell hozzá. Ezt az egy munkát elvégzem, ezzel
tartozom Harrynak...

— Hát akkor egyelőre New-Yorkban marad?

— Igen. És remélem, gyakran fogjuk látni egymást.

Ránézett a lányra és megfogta a kezét.

— Anny, maga szerette Harryt. Akar nekem segíteni?

— Persze, hogy akarok. De mit tudok segíteni?

— Annyit mindenesetre, hogy biztat egy kicsit, ha szükség lenne rá.

— Nagyon szívesen. Hogy akarja kezdeni a nyomozást?

— Majd meglátja. Egyelőre elmegyünk ahhoz az öreg ékszerészhez. Megnézzük, mit csinál?

— Jó, gyérünk!

Félóra mulva ott voltak Brooklynban, a 18-ik Avenuen. Mr. Brush épp akkor készült bezárni az üzletét.

Eddy bemutatkozott neki, aztán melegen megöröszölte az öreg kezét.

— Nagyon derék dolog volt magától, öregem, hogy utánalótt annak a gazembernek. Nem tudja, hogy eltalálta-e?

Mr. Brush nagyon meg volt hatva. Eddy volt az első ember, aki nemcsak feltétel nélkül elhitte neki a történetet, de kiterjeszkedett erre a részletre is és méltányolta a bátorságát.

— Nem hiszem, hogy a gyilkost eltaláltam volna — mondta szomorúan.

Aztán kidüllesztette keshedt mellét és némi büszkeséggel hangjában mondta:

— De abban majdnem bizonyos vagyok, hogy a kocsit eltaláltam...

— Meg tudná mutatni a helyet, ahol a gyilkosság történt?

— Hogyne, nagyon szívesen...

Mr. Brush beült melléjük a kocsiba és nemskára ott voltak a 14-ik avenuen, az üres telkek között, ahol Harry MacGovan halálát lelte.

Kiszálltak a kocsiból és az öreg ékszerész megállt a járda egyik pontján.

— Itt állt körülbelül a kocsi, a járda mellett. Persze, akkor sötétebb volt itt, mert az uccai lámpa el volt törve. Az a lámpa ott, ni... Az eső szitált, az is fokozta a sötétséget. Azért nem láttam az autó számát sem.

— Persze, persze... — mondta elgondolkodva Eddy, — a gyilkos arcát sem látta. Még ha sikerülne is elfogni, ha ideállítanám maga elé, akkor sem tudná felismerni, úgy-e?

— Hát hogy ismerném meg?

— Ez nehézzé teszi a dolgot, — mélázott Eddy — mert ha kézrekerülne is a gazember, bizonyítékok híjában nem lehetne elítélni. Legfeljebb, ha ő maga bevallaná a gyilkosságot...

Egyideig még ott ácsorogtak a helyszínen, aztán újra beültek a kocsiba és Eddy hazavitte Mr. Brusht, mert az öreg most is félénken nézett körül és látszott rajta, hogy nem szívesen járkal este egyedül errefelé...

— Félek, Eddy, hogy nem sok haszna volt a mai esti nyomozásnak — mondta Anny, mikor hazaértek.

— Csak annyi — felelte MacGovan — hogy megtudtam pontosan az egyellen élő szemtanú

szájából a körülményeket. Megpróbálók majd körülnézni a helyszínen is...

— Hiszen ott voltunk.

— Nem láthattunk sokat, mert este volt. Meg kell majd nézni nappal is. Említette, kedves Anny, hogy holnap szabadnapja van. Nem volna kedve délután kijönni velem és körülnézni?...

— Egy év mult el azóta — mondta Anny, — mit lehet ott találni, ami ennek a régi bűnnek a nyomára vezethet?

— Valószínűleg semmit. Dehát mi kárunk lehet belőle? Valahol csak el kell kezdeni a nyomozást...

— Jó, Eddy, én magával tartok!

Másnap délután ismét ott voltak mindketten a 14-ik avenuen. Eddy körülnézett. Most látta először a környéket napvilágnál. Az út és a gyalogjáró cementezve volt, de az út két oldalán üres telkek ásítottak. Az üres telkeken mindenféle szemét volt felhalmozva. Elhasznált holmik, amiket tulajdonosaik nem gyömöszölhettek a szemétládába s itt dobáltak el.

Eddy szótlanul megállt a járda mellett, ott, ahol valamikor a gyilkos autója állott.

— Min gondolkozik? — kérdezte Anny.

— Azon, hogyha a gyilkos itt állította meg a kocsiját, épp ezen a helyen, ahol az eltört lámpa miatt teljesen sötét volt, akkor bizonyára volt valami oka rá.

— Hátha azért állt meg, mert valami hiba esett a kocsiján?

— Ez nem valószínű. Az autónak nem volt

semmi hibája. Tudjuk, hogy a lámpája égett s a motor működött. A gazember, mikor a lövések után beugrott a kocsiba, azonnal el tudta indítani és elszáguldott vele.

— Hát akkor miért állt itt meg?

— Éppen ez az, amin gondolkozom. Valószínűleg azért húzódott kocsijával a sötétbe, mert nem akarta, hogy lássák. Oka volt kerülni a nyilvánosságot. Bizonyára valami törvénytelen dologban járt és a lelkiismerete sem lehetett tiszta, máskülönben nem ijedt volna meg.

— Honnan veszi azt, hogy megijedt?

— Csak így magyarázhatom meg azt, hogy minden szó nélkül hirtelen előrántotta a revolverét és rálőtt Harryre. Pedig Harry biztosan jóakarattal közeledett feléje. Talán éppen segíteni akart neki. De ez a gazember, amint ott guggolt az autó mellett és hirtelen felnézett, csak azt látta, hogy egyenruhás rendőr közeledik feléje. Valószínűleg azt hitte, hogy a rendőr le akarja tartóztatni, azért rántotta elő rögtön a revolverét és lőtte le Harryt...

— Jó — mondta Anny — lehet, hogy így van. De mit érünk vele, ha ezt tudjuk?

— Ülünk csak ide a kocsiba — felelte Eddy — és gondolkozzunk. Józan gondolkodással sok mindenre rá lehet jönni...

Anny nem szólt semmit. Csodálkozva nézett Eddyre, aki mélyen elgondolkozva meredt maga elé. Minden olyan természetesnek látszott, amit a fiú eddig mondott. Mégis, olyan lehetetlennek tűnt fel, hogy ezt a feladatot megoldhassa. Hogy

Is mert erre vállalkozni? Hogy képzei azt, hogy ilyen egyszerűen, pusztá feltevésekkel rájön a gyilkos nyomára?

Eddy most megszólalt.

— Lássuk csak. Az ékszerész előadása szerint a gyilkos a kocsi mellett babrált valamivel. Mit csinálhatott? Mi lehetett az, amivel babrált? Bizonyára valami lopott dolog! Talán éppen be rakta a kocsiba, amikor Harry megjelenése megzavarta a munkájában. Dehát mit rakhatott be? Nem valószínű, hogy innen, az üres telekről lopott volna el valamit. Talán valami cinkosa hagyott itt a számára valamit, amit el kellett szálítania? Az a valami nem lehetett túlnagy tárgy, mert belefért a kocsiba. Az ékszerész szerint a kocsi rozoga roadster volt, abba pedig nem fér el nagy dolog. Sem a kocsi tetején, sem az oldalán nem volt semmi felrakva, tehát az illető csak maga mellé tehetette az ülésre. És azonkívül még volt elég hely a kocsiban arra is, hogy gyorsan beugorhatott a kormánykerék mellé. Mit gondol, Anny?

— Nem gondolok semmit — mondta a lány szomorúan — én túl csacsi vagyok ehhez.

— Dehát mégis, próbálja elképzelni! Itt áll egy ember valami lopott holmival az üres telek mellett. Mért áll itt az autójával, mit csinál itt a lopott holmival?

— Nem tudom elképzelni, hogy itt a telekről lopott volna valamit. Ha szövetségesé lett volna, akkor az is itt lett volna és nem lett volna egyedül...

— Ez az! — kiáltott fel Eddy — igaza van! Nem lopott semmit a telekről és nem volt szövetségese, aki itt hagyott volna valamit. Hát akkor miért állt meg? Valószínűleg azért, hogy átrakodjék. Talán az a holmi, amit lopott, túlságosan nagy volt, nem fért jól be a kocsiba és a világosságban feltűnő lett volna. Azért kellett neki itt a sötétben elrendezkedni. Majdnem bizonyos vagyok most már benne, hogy így történt. Bemegyek ide a telekre és szétnézek kissé. Maga maradjon itt, Anny, nem akarom, hogy tönkretegy a cipőjét. Ott mindenféle gaz van, sőt üvegcserepek is, amik nem tesznek valami jót a cipőjének.

— Magával Megyek, Eddy. Vigyázni fogok — mondta a lány.

A fiú nem tiltakozott. Hallgatva lépdelték egymás mellett, a lány óvatosan, felhúzza a szoknyáját, nehogy beleakadjon valamibe. Egy rozsdás, törött kályha akadt az útjukba először. Aztán egy tyűkkesz, olyan, amilyenben a csirkéket szállítják a vonaton a baromfikereskedők.

Eddy lassan, gondosan szemügyre vett mindent. A lábával felrugott néhány ócska bádogdobozt, konzerves kannát... Odább egy elgörbült sárhányó feküdt, mely valami öreg Fordon ékeskedett valaha, mellette egy lyukas gumicsizma hevert, amellet pedig egy kávéfőző, aminek levált már az alja...

— Csodálatos, hogy mi mindent dobálnak ki az emberek — elmélkedett Eddy — pedig városi rendelet tiltja, hogy üres telkekből személtelepet

csináljanak. De az emberek nem törődnek vele. A környéki lakóknak kényelmesebb, ha ide dobálnak ki mindent, aminek nincsen értéke. Az őcskavas erre semmit sem ér, mert az elszállítás többbe kerülne, mint amit kapnának érte. Az egyedüli, ami itt ér valamit, ez a tyúkketrec. Ez egy szállításra teljesen alkalmas, majdnem jó állapotban lévő csirkeketrec. Hogy került ez ide? Ha a környéken valaki nagyban vásárolt tyúkokat, az bolond volt, ha eldobta ezt a tyúkketrecet...

— Azt hiszi, hogy ez jelent valamit? — kérdezte Anny meglepődve.

— Mindenesetre egészen különös — felelte Eddy. — Maga newyorki lány s így talán nem érti a dolgot. De én most jöttem Texasból, egy farmról, ahol baromfitenyésztéssel is foglalkoztak. Tisztában vagyok vele, hogy megy a dolog. A ketrecet a nagykereskedő adja s felszámít érte két vagy három dollárt. Ezt a pár dollárt aztán leszámítják, amikor az üres ketrec visszaérkezik. Ha tehát valaki ládaszámra, nagyban vesz csirkét, nem bolond, a használható ketrecet, ami neki három dollárt jelent, idedobni a szemétre. Ebből az következik, hogy aki ezt a csirkeketrecet itthagya, azért hagyta itt, mert úgyse kapott volna érte vissza a szállítótól semmit. Vagyis, aki ezt a csirkeketrecet itthagya, az nem rendes úton jutott hozzá, hanem lopta...

— Bámulatos! — mondta Anny.

Eddy arca ragyogott.

— Idáig tehát eljutottunk. Találtunk valamit.

— Egy csirkeketrecet. De hogy jön ez szegény Harry halálához?

— Talán semmi köze hozzá — felelte Eddy komolyan. — Nem tudom. De mindenesetre valami, amin elindulhatunk. Most már csak az a kérdés...

— Mi a kérdés?

— Hogy tele volt-e a ketrec, amikor idehozták, vagy üres volt?

— És a válasz?

— Az, hogy tele volt. Mert máskülönben nem lopták volna el. Nem azért lopnak valamit, hogy kidobják egy üres telekre. Nézzük csak meg ezt a csirkeketrecet... Lám, felülről két léccel van feszítve. A tolvaj lefeszítette a két felső léccel és azon keresztül szedte ki belőle a tyúkokat. Mert öreg tyúkok voltak, azt látom a ketrec formájáról. Aránylag szélesek a rések, amin a fiatalabb csirkék keresztülbújhatnának. A texasi farmon láttam, hogy ilyen ketrecek csak a tyúkok szállítására használnak. És nézze, Anny, a ketrec alsó felén, a hasadékokon keresztül átnőtt a gaz! Mit bizonyít ez?

— Hogy a ketrec régebben fekszik itt.

— Úgy van, legalább egy éve.

Eddy egyszerre izgatott lett. Barna arcára pirosság ült ki.

— Figyeljen ide, Anny! Tegyük fel, hogy valaki este egy láda élő tyúkot szállít egy roadster tetején. Ez feltűnő, úgy-e? Baromfit nappal szoktak szállítani és teherautókon, nem pedig roadsteren. Azonkívül a roadster hátsó ülése

gömbölyű tetővel van lefedve, ha tehát oda-
kötözte a tolvaj a ketrecet, akkor az igen ké-
nyelmetlenül himbálódzhatott. De tegyük fel,
hogy a tolvajnak nincs más szállító eszköze, mit
csinál akkor? Elviszi az első néptelen, üres te-
lekig, ahol a baromfit átrakja zsákba, amit könny-
nyen be tud tenni a kocsi belsejébe és a ketrecet
otthagyja az üres telken. Sötét este van és senki
nem látja meg a műveletet. Már úgylátszik, hogy
sikerül is neki, amikor hirtelen előtte terem egy
rendőr. Az elszánt ember, aki revolvvert hord
magánál, erre előrántja fegyverét és lelővi a
rendőrt. Aztán beugrik a kocsiba és elhajt. Sose
derül ki, hogy ő volt a gyilkos... El tudja ezt
képzelní, Anny?

— Nehezen — felelte a lány. — Hogy lehet
az, hogy az ékszerész semmiféle hangot nem
hallott? Hogy lehet az, hogy a tyúkok csendben
voltak. Bizonyára volt kakas is köztük. Hogy le-
het az, hogy a kakas nem vijjogott.

Eddy meghökkent. Egy pillanatig gondol-
kozva nézett maga elé, aztán felderült az arca.

— Persze, hogy nem lehetett hangjukat hal-
lani. Elfelejtí, hogy teljesen sötét volt? Tegyen
maga baromfit koromsötétben egy zsákba, meg
se fognak nyikkanni a sötét helyen. Nézzük csak
meg jobban ezt a csirkeketrecet. Nézze, itt rajta
van egy elmosódott cédula, amin még ki lehet
betűzni a címzettet és a feladót is. Vegyen csak
ceruzát és papírt, Anny...

Most már a lány szeme is felcsillant, ő is izga-
tott lett. Úgy érezte, hogy közelebb került Harry

halálának rejtélyéhez. Az elmosódott céduláról le lehetett betűzni, hogy a csirkeketrecet egy csikágói cég küldte egy newyorki baromfi nagykereskedőnek.

Anny mindkét címet gondosan felírta.

— Várjon csak — mondta Eddy. — Látja itt a ketrec oldalán ezt a barnás, beégetett számot? Ez a ketrec száma! Ez a 23-as számú ketrec. Ezt is írja fel...

A lány átadta a cédulát a fiúnak, aki gondosan eltette a tárcájába és visszafelé indult az autóhoz.

— Hová megyünk? — kérdezte Anny.

— Hazaviszem magát. — mondta Eddy. — Szívesen maradtam volna még magával együtt, de nincs időm. El kell utaznom.

— Hová megy?

— Csikágóba. Az első vonattal. Fel akarom keresni azt a céget, amelyik ezt a csirkeketrecet szállította.

— Hát akkor ne vigyen haza — mondta Anny, — hanem hajtson egyenesen a pályaudvarra. Kikísérem magát. Szerencsés utat akarok kívánni, mikor elutazik...

— Köszönöm — felelte Eddy és megindította a motort.

*

Eddy másnap reggel Csikágóban volt. Felkereste azt a céget, mely a newyorki baromfinagykereskedőnek baromfit szállított.

A manager, akinek az esetet előadta, a könyvelőhöz utasította. A könyvelő egy őszhajú, szemüveges agglegény volt, aki azt tartotta, hogy

az életben az egyedüli üdvözítő dolog a pontosság. Ő maga minden holmiját éppoly rendben tartotta, mint az üzleti könyveit.

— Egy szállítmány után érdeklődöm — mondta Eddy, — amelyet Newyorkba irányítottak körülbelül egy év előtt.

— Pontosan tessék megmondani, hogy mikor?

— Hm — gondolkozott Eddy magában, — ha igaz, hogy ez a lopás összefügg Harry meggyilkolásával, akkor ezt a láda tyúkot abban az időben, szóval Harry halála előtt pár nappal szállíthatták Newyorkba. Harry október 8-ika körül halt meg, tehát...

— Kérem, nézzük át az október 5. és 6-iki szállításokat — fordult a könyvelőhöz...

Az öreg könyvelő levett a polcra egy könyvet, megnyálazta az ujját és lapozni kezdett. Végül rábökött egy tételre:

— Itt van kérem. Mult év november 5-ikén szállítottunk a 23. számú ketrecben másfélucat kövér tyúkot Newyorkba a Spannhangler és Társa baromfinagykereskedésnek. A ketrecet azonban nem kaptuk vissza s minthogy nem számláztuk előzőleg, külön küldtünk róla egy három dolláros számlát, ami négy héttel később nyert kiegyenlítést. Óhajt még valamit tudni?

— Nem, köszönöm, ennyi az egész — felelte Eddy meglegedetten. Aznap este vonatra ült és másnap már Newyorkban volt. Egyenesen a Spannhangler és Társa baromfinagykereskedésbe ment.

— Bizonyos adatokra lenne szükségem, amelyek egy nyomozás kiegészítő részét alkotják — mondta a managernek. — Kérem, lesz szíves segítségemre lenni?

— Hogyne, nagyon szívesen, miről van szó?

— Szeretném megállapítani azt a tényt, hogy az önök részére a múlt év november 6-ikán valóban érkezett-e másfél tucat tyúk Csikágóból egy ládában, mely a 23-as számot viselte...

A manager intett az egyik hivatalnoknak, aki könyveket szedett elő és negyedórai keresgélés után így szólt:

— Igen uram, önnek igaza van...

— Ez a láda elveszett.

— Igen, a 23-as számú ketrec elkallódott, illetve nem kaptuk vissza üzletfelünktől.

— Ezért önök három dolláros csekket küldtek a csikágói cégnek.

— Igen, ez így van, de hát mennyiben fontos ez?

— Önöknek nem fontos, csak a nyomozás láncszemeit fűzi össze. Még csak egyet szeretnék tudni. Megmondhatnák, hogy kinek adták el ezt a láda tyúkot?

— Hogyne, hogyne... — mondta a manager — nagyon szívesen...

Lapozgatott egyideig a könyvek között, aztán megállt az ujjá egy sornál.

— A 23-as ketrecet másfél tucat tyúkkal együtt a múlt év november hó 7-ikén a Weintraub-féle húscsarnoknak adtuk el.

— Hol van ez a Weintraub-féle húscsarnok?

— Brooklynban, a 17-ik Avenue és 79-ik utca sarkán. A telefonkönyvben meg lehet találni a pontos címet...

— Köszönöm — felelte Eddy.

Egy óra múlva ott volt a Weintraub-féle húscsarnokban. Izlésesen berendezett, tiszta üzlet volt, melyben nemcsak marhahúst, de leölt és gondosan megtisztított szárnyasokat is árusítottak.

Eddynek várni kellett, mert az üzlet tele volt, a tulajdonos maga is segített kiszolgálni s így nem ért rá beszélgetni. Csak estefelé, zárás után került rá sor, hogy Eddyvel beszélhessen.

Mr. Weintraub kövér ember volt, aki nem sokat kérdezősködött Eddytól. Szívesen adott felvilágosítást.

— Hogyne, emlékszem rá, hogy tavaly ilyenkor másfél tucat tyúkom elveszett, illetve ketrecestől együtt ellopták a hátsó udvarból.

— Emlékszik a pontos dátumra, Mr. Weintraub?

— Arra bizony nem emlékszem. Nem tudnám megmondani, hogy milyen napon történt. De ezt ki lehet kutatni, mert másnap reggel jelentettem a lopást a rendőrségnek.

— És megkerült a tolvaj? — kérdezte Eddy visszafojtott lélegzettel.

— Sajnos, nem. Azóta sem hallottam semmit a rendőrségtől. A rendőrség felveszi az ilyen panaszokat, tessék-lássék nyomoznak, aztán nem történik semmi...

— Köszönöm a felvilágosítást — felelte Eddy

MacGovan és tovább ment. Legközelebbi útja a kerületi rendőrpáncsnoksághoz vezette.

A detektívek kerületi csoportvezetőjél kereste. Nagy darab, jóképű ember volt a csoportvezető, Samuels volt a neve.

— Kérem — mondta neki Eddy — a Weintraub-féle húscsarnok a múlt év novemberében jelentette, hogy egy láda csirkét elloptak a hátsó udvari raktárból. Emlékszik erre?

— Már hogy emlékeznék! — méltatlankodott Mr. Samuels, — mit képzelsz, hogy én minden csirkeügyre emlékszem?

Hát akkor szíveskedjék utánanézni, hogy mi történt az ügyben?

Samuels bement az irattárba és negyedóra múlva visszajött.

— Semmise történt! A tolvaj nem került kézre.

— Kár — mondta Eddy.

— Mért olyan nagy kár? — ütődött meg a detektív.

— Mert esetleg kiderült volna, hogy a tolvajt nagyobb bűnök is terhelik.

— Egy másik csirkelopás?

— Esetleg annál is nagyobb bűn. Talán gyilkosság!

— Gyilkosság? — álmélkodott a detektív. — Úgy képzeli, hogy az ellopott csirkéket gyilkolta meg?

Eddy nem felelt erre semmit. Nem akarta mondani, hogy a tolvaj minden valószínűség szerint egy rendőrt ölt meg menekülése közben.

Minek mondaná ezt? Ha a rendőrség mostanáig nem tudta elfogni a tolvajt, most, egy év múlva, még kevésbé várható, hogy elfogják. Ez a munka már őrá marad...

Este találkozott Annyval.

— Well, mit végzett? — kérdezte tőle Anny.

Eddy elmondta neki az eddigi eredményeket. Elmondta, hogy a könyvek adatai és a dátumok igazolták mindazt, amit gondolt.

— A nyomozás eddig eredményes volt, de most holtpontra jutott — magyarázta Eddy. Úgy érzem magam, mint a vadászkutya, amely egy róka nyomát követi s egyszerre odaérkezik egy tóhoz, ahol véget ér a nyom. Vége, nincs tovább.

— Most csak a tolvajt kell még megkeresni! — vigasztalta Anny.

— Ez az — bólintott Eddy. — Elérkeztem oda, hogy felállíthatom a tételt: a tyúktolvaj majdnem bizonyosan azonos a gyilkossal. De hogy fogjam el a tyúktolvajt? Azóta már eltelt egy év is.

— Tehát mit fog csinálni? — kérdezte a lány — mik a tervei? Feladja a nyomozást?

— Dehogy adom fel — mondta Eddy. — Kissé nehéz munka lesz a tolvajt elfogni, de majd csak megbirkózunk ezzel is. Annyi valószínűséget elfogadhatunk kiindulási alapul, hogy a tolvaj tartózkodási helyének ott kell lenni valahol a Weintraub-féle húscsarnok környékén. Harryt is ezen a környéken ölték meg. Nézzen ide...

Eddy nagy ív papírt vett elő a zsebéből és elkezdte kitergetni maga elé.

— Mi ez? — kérdezte Anny.

— Brooklyn térképe — felelte a fiú. — Lássa, itt van az a pont, ahol megölték Harryt. Ide kitűztem egy kis fekete zászlót. Ezt veszem közép-pontnak. Most rajzoltam egy kört köréje, melynek sugárvonala két kilométer. Ezt a területet kell nekünk átkutatni...

— Nekünk?

— Igen, mert remélem, hogy amikor ráér, maga is segíteni fog.

— Dehát hogy akar kutatni a tolvaj után? Bemegy minden házba kérdezősködni?

— Dehogyan is, az nem szükséges! Gondolkozunk csak! Aki ellopta azokat a tyúkokat, az csak a következő okokból tehette:

1. Tyúktenyésztésre akart berendezkedni s ezzel a lopott jószággal akarta megalapítani a tyúkfarmot.

2. Maga akarta megenni a tyúkokat.

3. El akarta adni az egészet egy csomóban egy másik húscsarnoknak, vagy vendéglőnek.

4. Saját maga akarta kiárusítani kicsiben megkopasztva és letisztítva.

Az első okot azonnal elvethetjük, mert a tyúktolvaj valószínűleg jól tudta, hogy ezek a Csikágóból küldött tyúkok nem alkalmasak tenyésztésre, mert öregek és nem tojnak már. A farmerek ugyanis nem adják el azokat a tyúkjaikat, amelyek még tojnak. Nem valószínű, hogy a tolvaj maga akarta megenni a másfél tucat tyúkot.

Az sem valószínű, hogy egy tételben akarta eladni a lopott jószágot valami vendéglősnek, mert így rögtön kiderült volna, hogy lopott jószágot árul. Képzeljük magunkat a tolvaj helyzetébe. A legbiztosabban úgy értékesítheti a zsákmányát, ha neki magának van kisebb húsüzlete, ahol a szárnyasokat letisztítva egyenként eladogathatja. Nem kelt feltűnést és százszázalékos haszonnal adhatja el a lopott baromfit. A legvalószínűbb tehát ez az eset. Ennélfogva nem kell mást tennünk, mint a kijelölt területen végigjárunk az összes olyan helyeket, ahol szárnyasokat árulnak és megvizsgálni, hogy melyik gyanúsítható leginkább a tolvajlással és ezzel kapcsolatban a gyilkossággal is.

— Szóval mi a teendőm? — kérdezte Anny.

— Az, hogy magára vállalja a kutatásra kijelölt boltok egy részét. Bemegy, mintha vásárolni akarna és közben szétnéz. Persze, én is kutatok közben. Egy hét alatt kész leszünk azokkal a helyekkel, ahol levágott baromfit árulnak.

— Jó — mondta Anny — kezdhethük, akár ma este is...

— Rendben van — felelte Eddy, — maga menjen jobbra. Én megyek balra. Maga megfigyel két-három helyet, én is megfigyelek néhányat. Várjunk csak, nézzük meg a listát. Kijelöljük, mit fog maga végezni és mit fogok én. Aztán, mondjuk, a 18-ik Avenue és 82-ik utca sarkán találkozunk.

— Helyes!

Átnézték a listát, amit Eddy előre összeállított.

— Vegyen papírt és ceruzát, Anny — mondta a fiú — szüksége lesz rá, hogy jegyzeteket csináljon.

Anny leírta a kijelölt helyek egy részét. Aztán kezét fogtak és elindultak két különböző irányban.

Késő este volt, mikor a 18-ik Avenue és 82-ik utca sarkán újra találkoztak.

— Nos ? — kérdezte Eddy.

— Három boltosnál voltam — mondta a lány, de nem hiszem, hogy bármelyiket is lehetne gyanúsítani.

— Miért?

— Az első számút azért nem, mert a gyilkosság egy évvel ezelőtt történt, az üzlet pedig mindössze féléve áll ott. A szomszédoktól megtudtam, hogy a baromfiüzlet tulajdonosa félévvel ezelőtt nem is lakott a környéken, hanem Newjerseyből vándorolt oda.

— Helyes, akkor ezt húzzuk is ki mindjárt a jegyzékből. Mi van a másikkal?

— A másik üzlet tulajdonosa asszony. Eggyedül dolgozik, nincs is férfi alkalmazottja. Beementem és beszélgettem vele. Arról akartam meggyőződni, nem volt-e tavaly férfi alkalmazottja? Kiderült, hogy az egyik kiszolgálólány hét éve van nála, a másik öt éve. Gyűlöli a férfi alkalmazottakat...

— Bizonyára csalódott valamikor a szerelemben — nevetett Eddy — húzzuk ki őt is a listából. És mit talált a harmadik helyen?

— Egy sánta embert — mondta lehangoltan

Ánny. — Nagyon kis üzlet az, a tulajdonosnak egyik lába hiányzik és mülábbal jár.

— Akkor az se a mi emberünk — húzott egyet a ceruzájával Eddy a listán — mert sánta ember nem követhette el ezt a dolgot. Mülábbal nem lehet guggolni és még kevésbé lehet utána beugrani egy autóba és elhajtani.

Gondolkozva hajtotta össze a listát.

— Sajnos, én sem jártam sokkal több szerencsével. Négy helyen voltam, de sehol sem találtam senkit, akit gyanúsítani mernék. Az egyik boltos olyan kövér, hogy ki lehetne állítani Conney Islandon, mint az óriásnő férjét. Ha ilyen kövér ember lett volna a gyilkos, az feltűnt volna Mr. Brushnak és bizonyára megemléltette volna. A másik üzlet, ahová bementem, nagyon tiszta, rendes hely volt, olyan elegáns és fényes, mint egy patika. Ez a cég huszonöt éve áll fenn és már évek óta nagyban hozatja az élő árut egyenesen Csikágóból. Ezek nem állnak oda másfél tucat tyúkot lopni. Különben is két saját külön szállító autójuk van és az alkalmazottak közül sincs egyiknek sem roadsterje. Kénytelen voltam ezt a helyet is kihúzni. A harmadik és negyedik helyet is számításon kívül kell hagynunk, mert azok nem önálló üzletek, hanem szövetkezetek fiókjai, ahol az alkalmazottaknak nem érdekük, hogy a részvényesek javára zárás után tyúkot lopjanak és rendőröket löjjenek le. Nem fogják ilyen mellékes kalandokért kockáztatni a biztos állásukat. Ha már éppen lopni akarnak, akkor lophatnak ott helyben — a gazdáiktól...

— Szóval mindketten hiába jártunk — sóhajtott Anny.

— Egyelőre igen. De azért nem kell elcsüggedni. Holnap is van nap. És hátra van még harminc-negyven hely, amiket átvizsgálhatunk. Az az érzésem, hogy végül mégis megtaláljuk a mi emberünket. Csak türelem...

De a második, harmadik, sőt a negyedik napi kutatás sem hozott pozitív eredményt. Akadt ugyan egy-két üzlet, ahol Eddy talált gyanúsítható személyt: ezt nem húzta ki a listából, hanem kérdőjelet tett a név mellé. Ezekre a helyekre visszatért és tovább kutatott, amíg olyan körülményre nem talált, ami a gyanúokat megsemmisítette. Akkor ezeket is törölte a listából.

A hét végére már úgyszólván az egész környékkel készen voltak. Csak három olyan bantomfiárus maradt, akiket gyanúsítani lehetett. Ezek közül — mint később kiderült — az egyik nagybeteg volt a gyilkosság idején, a másik pedig vidéken volt. Ezeket is törölni kellett...

Az utolsó gyanúsítottnak kis húscsarnoka volt a környéken, ahol néha szárnyast is árult. Piszkos kis üzlet volt. A tulajdonos alacsony termetű ember, rókaszerű arccal és gonoszul villogó szemekkel. Ingerlékeny, hirtelen haragú embernek látszott, aki a vevőivel is gyakran összeveszett. Idegen származású volt, de angol nevet viselt, amihez mindenkinek joga van Amerikában.

Foxnak hívták.

Eddy másnap reggel kivasaltatta a ruháját és délután beállított Mr. Fox üzletébe. Piszkos kis

Bolt volt, ahol a környéki húscsarnokok mintájára nemcsak marhahúst, de levágott szárnyasokat is árultak. Mr. Fox egyedül álldogált a pult mögött.

— A Chevrolet Motor Companyt képviselem — mondta Eddy, aki erre az alkalomra irattas-kát is vitt magával, ami tele volt autó-reklámképekkel. — Szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy a Chevrolet a legjobb kocsí a világon, ötven dollárral olcsóbb, mint a Ford és...

Mr. Fox nem hagyta kibeszélni.

— Nem veszek autót — tett egy elutasító mozdulatot a kezével.

— Gondoltam, hogy szüksége van egy kocsira — mondta Eddy, — ha más célra nem, felhasználhatja arra is, hogy kisebb mennyiségű árut hoz benne, mikor down-townra megy bevásárolni...

— Nem kell. Nekem ideküldik az árut!

— De a baromfit...

— Azt is ideküldik.

Eddy nem tárgyalt.

— Mindegy. Akkor használhatja vasárnap, Elviheti benne a családját kirándulni. Egy üzletembernek illik, hogy legyen autója...

Mr. Fox kijött a pult mögül. Vértokkakkal és húslével tarkított inge fel volt tűrve a karján, amelyet hosszú, vörhenyes szőr borított. Piszkos kötény egészítette ki a ruházatát. A szemében harag fénylett, amit az ügynök makacssága szított fel benne. Dühösen villogó szemei hirtelen fellobbanó természetről és gonosz indula-

tokról tanuskodtak. A kezében nagy húsvágó kést tartott és azzal állt meg Eddy előtt.

— Nincs családom — mondta mérgesen — és nem kell autó. Értse meg! Nem tudok autót hajtani. Sosem volt autóm és sose lesz. És most menjen ki...! De egy-kettő...

A húsvágó késsel integetett az ajtó felé és Eddy látta, hogy nem feszítheti tovább a húrt. Felvonta a vállát, mint aki szokva van az ilyen eljáráshoz és kiment a boltból...

Az uccán megállt gondolkozni.

Honnan szerezhetne részletes adatokat ennek az embernek az életéről? Érezte, hogy a titok Mr. Fox körül bonyolódik, csak valamivel többet kellene tudni róla...

Ahogy lassan ment az uccán, a szeme egy borbélyüzletre esett. Hopp, megvan. A borbélyok rendszerint mindent tudnak a környék férfilakosságáról. Talán Mr. Fox éppen ebbe a borbélyüzletbe jár borotválkozni? Meg kell próbálni, hátha lehet itt valami információt szerezni? ... Bement a borbélyüzletbe és hátradült az egyik billenő karosszékekben, amilyent az amerikai borbélyok használnak.

Amíg a borbély szappanozni kezdte az arcát, Eddy beszélgetni kezdett vele.

— Milyen ember ez a Mr. Fox, akinek itt húscsarnoka van az uccában?

— Nem tudom, nem jár hozzám — mondta a borbély és a hangján érezni lehetett, hogy a szóban forgó személy nem túlságosan szimpatikus előtte.

— Maga borotválkozik?

— Lehetséges, mert nagyon zsugori. Különben nem is óhajtanám, hogy idejárjon.

— Mért?

— Túlságosan közönséges ember. Hogy őszinte legyek, mindig piszkos. Elriasztaná a többi vendégemet. Ez, kérem, finom üzlet. Ide csupa gentlemanek járnak...

Újabb habot kent Eddy arcára, majd fennni kezdte a borotváját.

— Csak azért kérdeztem — folytatta Eddy a társalgást, mikor a borbély visszatért az arcához a borotvával, — mert éppen ott voltam nála. Autót akartam eladni neki, de nem sikerült üzletet csinálni vele. Milyen autója van Mr. Foxnak?

— Nem tudom — felelte a borbély, — nem hiszem, hogy kocsit tart.

— Azelőtt se volt neki autója?

— Nem vagyok biztos benne — mondta a borbély lassan, mialatt óvatosan körülborotválta az anyajegyét Eddy bal füle alatt, — de úgy emlékszem, hogy tavaly volt neki valami ócska, rozoga roadsterje...

Mikor kész volt a borotválkozással, Eddy tíz cent borraivalót nyomott a kezébe, aztán sietve, szinte futva ment a legközelebbi subway állomáshoz. Az órája ugyanis azt mutatta, hogy három óra elmúlt. Az állami autó-nyilvántartási hivatalt délután négy órakor zárják. Eddy pedig szeretett volna odaérkezni négy óra előtt.

Tizenöt perccel zárás előtt ért oda. De ez a

tizenöt perc elég volt arra, hogy elintézzze, amit akart. Két dollár befektetéssel, amit az egyik hivatalnok kezébe csusztatott, hivatalosan is megtudta, hogy Mr. Foxnak tavaly volt egy használt roadsterje. Az autónyilvántartási hivatal adatai szerint ezt az autót Fox október 12-én, tehát pár nappal Harry MacGovan halála után, eladta. A vevő egy Toregrosso nevű olasz volt.

Eddy megnézte a könyvben az olasz címét és feljegyezte. Egy óra múlva ott volt Toregrosso lakásán. Kiderült, hogy Toregrosso biztosítási ügynök és a Prudential Companyt képviseli. Szívesen adott Eddynek felvilágosítást, de aztán ő kezdett beszélni s arra igyekezett Eddy rávenni, hogy kössön életbiztosítást.

— Majd ha megházasodom — hárította el az ajánlatot Eddy. — Egyelőre nincs senki, akinek a javára biztosíthatnám az életemet...

— De ha megházasodik...

— Akkor feltétlenül felkeresem magát, Mr. Toregrosso. De mondja csak, hogy jutott eszébe, hogy Mr. Fox roadsterjét megvegye?

— Hirdetve volt az ujságban. Olvastam az apróhirdetést a Telegrammban és felkerestem Mr. Foxot. Kétszázharminc dollárt kért a kocsiért, de aztán leengedett harmincat és ideadta mégis kétszázért, mert a hátsó ülés fedele hiányzott...

— Láthatnám azt a kocsit?

Az olasz ránézett.

— Miért érdekli az az öreg roadster?

Eddy egy pillanatig habozott, azután beszélni kezdett:

— Tudja, valamikor az a kocsi az enyém volt... Én adtam el annak a Mr. Foxnak, akitől maga vásárolta... Ez volt az első autóm, ebben kezdtem el pályafutásomat, egyszerűen nagyon a szívemhez nőtt... Szeretném látni a régi pájtásomat...

Toregrosso nevetett.

— Nagyon szívesen megmutatom! Bár nem sok látnivaló van rajta... Jöjjön, Mr. MacGoven, a kocsi itt áll a közelben egy udvaron. Nekem nincs saját garázsom.

Kimentek az uccára. Az olasz kalauzolta Eddy-t és csakhamar egy kis házhoz értek, amely mögött ócskavasakkal, szeméttel borított hatalmas udvar terült el. Az udvaron négy-öt ócska autó állott, egy kisfiú hosszú gumicsővel öntözte a kocsikat, ami meglehetősen meddő munkának látszott, hiszen a legjobb állapotban levő kocsi is tele volt rozsdával, a lakkozás lekopott róla és így azok tisztántartása igazán csak valami szimbolikus szertartásnak volt minősíthető.

A kis roadster ott állott az udvar végében. Toregrosso rámutatott.

— Itt van a barátja, Mr. MacGoven! Ráismer még?

Eddy odalépett a kocsihoz és vizsgálgatni kezdte.

— Hát megöregedett, amióta nem láttam, anynyi szent... Az üléseken is más huzat van... Ön tétette rá, Mr. Toregrosso?

Az olasz fejét rázta.

— Nem! Nem nagyon érdemes ebbe már pénzt

ölni... A kocsi éppen olyan állapotban van, ahogy attól a Foxtól megvettem, hiszen a kijavítása többbe kerül, mint egy új kocsi.

Eddy megkerülte a kocsit és a hátsó részét kezdte vizsgálni.

— Keres valamit, Mr. MacGoven? — kérdezte az olasz.

Eddy felegyenesedett.

— Igen! Tudja, pár évvel ezelőtt ezzel a kocsival jártam üzleti körútra és egy alkalommal, Csikágó közelében az országúton banditák támadtak meg... Megállították a kocsimat... Én azt hittem, hogy segítségre van szükségük és megálltam... Abban a pillanatban már észrevettem, hogy kikkel van dolgom és nem törődve azzal, hogy a banditák revolvért rántottak rám, begyújtotam és nekiiramodtam... A gazemberek lövöldözni kezdtek utánam és két golyó el is találta a kocsimat... Ezeket a golyónyomokat néztem most, de nem látom rajta...

Az olasz elgondolkozott.

— Talán nem a karosszéria alját találták el a golyók, hanem a fedelét...

— Az bizony lehet! — mondta Eddy. — Már nem emlékszem pontosan!

Toregrosso élénken gesztikulálni kezdett.

— Hát akkor nem is találhatja meg a golyónyomokat, mert, amint meséltem, Mr. Fox nem akarta fedelestől eladni a kocsit... Talán azon vannak a golyónyomok.

— Igen, igen... Most már határozottan emlékszem!

Egy pillanatig a levegőbe bámult, aztán az aszhoz fordult.

— Mondja csak, Mr. Toregrosso, tulajdonképpen miért nem akarta magának az a Fox a fedele-
let is eladni?

— Nem tudom... Illetve olyasmit mondott, hogy van egy másik kocsija, arra akarja rászerezni... Én bizony nem nagyon érdeklődtem a dolog iránt, mert örültem, hogy annak az ócska hátsó fedélnek a fejében leengedett harminc dollárt a vételárból!

— És látta ön azt a hátsó fedelet?

— Láttam!

— És nem fedezett fel rajta golyónyomokat?
Az olasz a fejét rázta.

Öszintén szólva, nem nagyon vizsgálgattam... Ha Fox azt is el akarta volna adni, akkor nyugodt lehet, hogy nem került volna el semmi a figyelmemet, de így nem nagyon érdekelt a dolog!

— Látta ön azóta Mr. Foxot?

— Hogyne! Ha arrafelé járok, mindig benézek hozzá... Nem állok meg, hogy be ne menjek egy kicsit szidni a kocsit!

— És nem tudja, Mr. Foxnak van másik autója?

— Nincs!

— De hiszen önnek azt mondotta, hogy a hátsó fedelet egy másik kocsijára akarja rászerezni... Nem volt ez gyanús önnek?

Az olasz megütődve nézett rá.

— Gyanús!?... Miért lett volna gyanús?...
De hallja-e miszter, maga miért érdeklődik olyan

nagyon utána?... Tulajdonképpen kicsoda a miszter?

Eddy mosolygott.

— Ne ijedjen meg, nem vagyok detektív... Életem legszebbik szakaszának volt hű kísérője ez a kocsí és az ember érdeklődik régi, kedves barátai után...

Eddy megköszönte az információt és távozni készült.

— Ne felejtkezzék meg az életbiztosításról, ha megházasodik — búcsúzott tőle Mr. Toregrosso.

— Nem fogok megfélekezni... — ígérte Eddy és autóbuszon elment a Yorkvillebe, a 86-ik ucca és a Lexington avenue sarkára, ahol a drogéria mellett találkája volt Annyval.

— Elkésett — duzzogott a lány, — pedig azt ígérte, hogy ma elmegyünk táncolni...

— Táncolni? — mondta Eddy, — erről teljesen megfélekeztem... Sokkal jobb mulatságban lehet része ma este. Jöjjön velem Brooklynba és kitűnően fogunk szórakozni...

— Mit fogunk csinálni?

— Betörünk Mr. Fox udvarába...

Anny értetlenül nézett rá. Eddy elmondta neki a mai nyomozása eredményeit. A lány egyre csillogóbb szemekkel hallgatta. Aztán azt mondta elszántan:

— Jó, gyerünk! Magával tartok...

Egy óra múlva ott voltak Brooklynban. Sötét volt, a hold nem világított.

Eddy megmutatta a lánynak Mr. Fox üzletét,

aztán a ház háta mögé kerültek. Egy kis ajtó vezetett a hátsó udvarba. Az ajtó azonban zárva volt.

A fakerítés nem volt magas és Eddy úgy határozott, hogy átmászik rajta.

— Maga maradjon itt — mondta Annynak — fütttyenlően egyet, ha jön valaki...

— Félek — rebegette a lány.

— Ugyan! — bátorította Eddy, — egy amerikai lánynak nem szabad félni! És különben is, legrosszabb esetben be tudjuk bizonyítani, hogy igazságos ügyben járunk.

Megszorította Anny kezét.

— Mindjárt visszajövök...!

Azzal átvette magát a kerítésen. Az udvarban sötétség és csend fogadta. Elővette a villanyzseblámpát és maga köré világított vele. Az udvar másik felében észrevett egy bádogból épült viskót, melynek oldalt gördíthető ajtaja volt, mint valami garáznak. Valószínűleg autó állt benne valamikor. Most azonban üres volt, amit az bizonyított, hogy nem csüngött lakat az ajtón.

Eddy óvatosan félretolta az ajtót és bement az elhagyatott garázsba. Zseblámpájával bevilágított minden zugba. Az egyik sarokban lánc hevert, amit havas időben az autókerékre szoktak tenni, hogy ne csusszék. Egy bádogdobozban kocsikenőcsféle zsíradék volt. Mellette egy elhasznált, belső autógumi és néhány rozsdás szerszám feküdt a földön...

Mindez azt bizonyította, hogy itt autót tartot-

tak valaha. De Eddy ezek a felfedezések nem elégítették ki. Ő mást keresett...

Kutatott a lim-lomok között. De nem talált semmit, aminek hasznát vehette volna. Ekkor felpillantott és látta, hogy a feje fölött néhány szál deszka valami polcfélét alkot és a polcon ócska szőnyegekkel letakarva egy csomó holmi van...

Nekitámasztotta a falnak az alacsony, háromfokú létrát és felmászott a polcig. Levette a takarót és alatta megtalálta, amit keresett. Egy roadster hátsó ülésének a teteje volt... És benne két lyuk! Két revolverlövésnek a nyoma...

Eddy nem kutatott tovább, hanem visszamászott a kerítésen a türelmetlenül várakozó Annyhoz.

— Ez a derék Mr. Brush minden dícséretet megérdemel — jelentette ki Anny előtt. — Képzeld, szegény öreg halálra lehetett ijedve, soha nem volt azelőtt revolver a kezében, sőtét is volt és mégis eltalálta a rohanó autót...

— Honnan tudja? — kérdezte lélegzetvisszafojtva Anny.

— Megtaláltam a roadster tetejét, benne a két golyó nyomával...

— Akkor hát véget ért a vadászat a gyilkos után — sóhajtott Anny kimerülten, mint aki egy hosszú út végére ért. — Nincs más hátra, mint jelenteni a rendőrségnek és elfogatni ezt a Foxot...

— Még nem tartunk ott — mondta Eddy, — a róka még kicsuszhatik a kezünk közül. Hátha

a rendőrség nem tudja rábizonyítani, hogy neki valaha revolvère is volt? Hátha ez a Fox megsejt valamit és eldobja a revolverét? Mivel lőtte le Harryt? Megtörténhetik, hogy a bíróság felmenti bizonyítékok hiányában. Ne felejtse el, hogy tanuk nincsenek s a bíróság nem ítéltet el valakit gyilkosságért, pusztán következtetés alapján. Azt pedig nem kockáztathatjuk, hogy a bíróság felmentse. Rá kell szorítanunk, hogy saját maga vallja be bűnét...

— Nehéz lesz!

— Vagy pedig be kell bizonyítanunk, hogy neki is kilences kaliberű revolvère volt. Egész biztos, hogy jelenleg is megvan még ez a revolver. Ez a zsugori ember, ez nem az a fajta, amelyik eldob valamit. A gyilkosság után megijedt, tudta, hogy az a két golyóütötte lyuk az autójában esetleg árulója lehet, tehát sietve eladta az autót — a hátsó ülés fedele nélkül. Valószínűleg az volt a terve, hogy a hátsó fedéltől majd később szabadul meg valahogyan. De a rendőrség nem jött rá semmire, senki nem ment Fox után, hát kezdte biztonságban érezni magát és a garázsban levő fedélről megfeledkezett. Biztosra veszem, hogy most is megvan a revolvère és minden valószínűség szerint az üzletében tartja a pult alatt, hogy kéznél legyen, ha banditák jönnének a boltjába, vagy — rendőr jönne, hogy letartóztassa...

— Eddy, kérem — mondta Anny kissé megremegő hangon, — nehogy egyedül próbálkozzék meg elfogni...

— Ne féljen semmit — vigasztalta Eddy, —
ezt a munkát a rendőrségre bízom...

*

Eddy ott állt a rendőrfőnök előtt.

Elmondta neki, hogyan kezdett hozzá a nyomozáshoz, hogy jutott el az üres telken maradt csirkeketrectől a rendőrgyilkos Foxig.

— Nagyszerű munka volt — dicsérte meg a rendőrfőnök.

— Elég ez ahhoz, hogy a rendőrség letartóztassa?

— Tökéletesen — felelte a rendőrfőnök. — Ámbár lehetséges, hogy az esküdtszék nem fogja elégnak találni a bizonyítékokat, elvégre csak közvetve tudjuk bizonyítani a gyilkosságot. Még hátra van, hogy a gazembert vallo-
másra bírjuk...

— Úgy kellene intézni a dolgot, hogy valami-
vel elárulja magát...

— Helyes — gondolkozott a rendőrfőnök, —
ki fogom adni az instrukciót a detektívnek,
hogy azzal lépjen oda hozzá: «Letartóztatom
magát Harry MacGovan rendőr meggyilkolása
miatt! Egy esztendeje vagyok már a nyomá-
ban...» Az ilyen meglepetésszerű rákiáltásnak
rendesen megszokott lenni a hatása, hogy a bű-
nös megijed és ott helyben vallomást tesz...

— Igenis, kérem — felelte csendesen Eddy,
— de szeretnék én is ott lenni.

— Helyes — mondta a rendőrfőnök, — a de-

tektívet délután háromra küldöm ki. Legyen maga is ott...

Eddy előbb volt Fox üzlete előtt, mint a detektív. A sarkon állt és erősen gondolkozott. Meg volt győződve, hogy Foxnak van egy kilences kaliberű revolvere és azt is sejtette, hogy a pult alatt tartja, ahonnan bármelyik pillanatban kiránthatja.

Csakhogyn erről meg kellene győződni!

Eddy még egyszer átgondolta a tervet, amit kifőzött magában, aztán elindult Fox üzlete felé. Lassan ment az üzletig, ott azonban futni kezdett és lihegve rontott be a boltba.

— Kirabolt egy bandita — ordította, — de nem fog elfutni a gazember... még itt van az uccában... fogják meg...!

Rákiáltott a meglepett Foxra.

— Adja ide gyorsan a revolverét...! — mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

Eddy jól számított. Van valami az ember természetében, különösen az álcasnyabb osztályú ember természetében, hogy ha hirtelen, parancsolóan rákiáltanak, akkor reflexszerűen engedelmeskedik, mert az agya lassan működik és csak később jön rá, hogy nem lett volna kötelessége engedelmeskedni.

Fox is önkéntelenül, szó nélkül előkapta a revolvert a pult alól. A következő pillanatban már eszébe jutott, hogy bolondságot csinált. habozott, hogy átadja-e az idegennek, de Eddy nem hagyott neki időt a gondolkozásra. Határozott mozdulattal kiragadta a fegyvert a kezéből

és futni kezdett vele az uccán, mintha a banditát üldözné.

Futott a láthatatlan bandita után egész a sarkig és ott befordult a másik uccába. Fox bámulva nézett utána...

Néhány pillanat múlva Eddy visszatért. Feldult arca csalódást fejezett ki.

— Megugrott a gazember — lihegte — és visszaadta a revolvert. Aztán úgy tett, mintha elmenne, de mikor az uccára ért és Fox nem látta, rögtön visszafordult és behúzódott egy kapualj alá, ahonnan figyelhette az üzletet.

Csak tíz perccel később jött elő, mikor egy rendőrautó jelent meg, amelyben egy rendőr és egy detektív ült. A detektív kiszállt az autóból és bement Fox üzletébe.

Eddy látta, hogy a detektív a kezét ráteszi Fox vállára. A szája mozgásából lehetett látni, hogy azt mondja:

— Letartóztatom magát Harry MacGovan rendőr meggyilkolása miatt...!

Azt is lehetett látni, hogy Fox a következő pillanatban hátraugrik a pult mögé, előrántja a revolverét és rálő a detektívre. Nem is egyszer lő, hanem hatszor egymásután, ahány golyó csak van a fegyverben, azt mind kilövi. De ekkor már a detektív is előrántja a saját revolverét és visszalő... Fox elesik és a gyomrára szorítva a kezét, végignyul a földön...

Eddy most szép lassan bement az üzletbe és a kezét nyújtotta a detektívnek.

— Gratulálok...

A detektívnek krétafehér volt az arca és habozva kérdezte Eddytől:

— Nem vagyok véres...? Nem érzem, hogy megsebesültem volna... de ez a gazember hat-szor lőtt rám... közvetlen közelből... nem is hiszem, hogy nem sebesültem meg...

Eddy mosolygott.

— Nem sebesült meg, legyen nyugodt. A fegyverszakértők szerint vaktöltéssel még egy lépés távolságból sem lehet megsebesíteni senkit. Én pedig gondoskodtam róla, hogy ennek a gazembernek a revolverében vaktöltény legyen, mert számítottam rá, hogy hirtelen elő-rántja és megpróbálja épúgy lelőni magát, ahogy szegény bátyámat agyonlőttel.

— Dehát hogy csinálta a dolgot? — álmélkodott a detektív.

Eddy elmondta a trükköt, amivel elcsalta a revolvert Foxtól s elmesélte, hogyan futott a revolverrel a sarkon túl, hogy ott hirtelen kicserélje a töltényeket.

— És ha a gazember rájött volna a dologra és visszacserélte volna a töltényeket? — kérdezte a detektív megkönnyebbülve, de még mindig némi aggodalommal.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai megrendelhetők
vidéken az árusítóknál,
Budapesten a kiadóhivatal-
ban: Vilmos császár ut 34.

— A kapu alól beláttam az üzletbe — felelte Eddy és figyeltem, hogy mit csinál? Ha visszacsereélte volna a töltényeket, akkor én is résen álltam volna, hogy abban a pillanatban lelőjem, mielőtt a pult alá nyult volna a revolveréért. Így azonban nem történt baj és az a hat lövés, amit a gazember leadott, teljes vallomás a bűnössége mellett.

— Igaz — felelte a detektív vidáman, — azt hiszem, az esküdtszék is így fogja felfogni...

Most már a másik rendőr is bejött az üzletbe és a sebesült Foxot becipelték az autóba.

— Remélem, hogy életben marad — jegyezte meg a detektív — és nem kerül el a villamos széket...

Aztán félrehúzta Eddy.

— Mondja, tud más is arról, hogy vaktöltés volt a revolverben?

— Nem — hunyorított Eddy — és tőlem nem is fogja senki megtudni.

A detektív megszorította a kezét.

— Köszönöm — mondta melegen, de kissé restelkedve, — csak az előléptetés miatt szeretném, ha azt hinnék, hogy igazi golyók voltak... tudja, családos ember vagyok...

— Tökéletesen megérttem — felelte Eddy, — nemsokára én is az leszek...

Az első telefonfülkéhez ment és felhívta Annyt. Elmondta neki a történeteket. Félóra múlva ott volt a lány lakásán és ott ült Anny mellett.

— Anny drágám — mondta neki, — a bűnyám hagyatéka között volt ez a gyűrű. Eredeti.

leg is magának volt szánva. Elfogadja tőlem ...?

Anny nem felelt semmit. Csak lehajtotta a fejét és kinyújtotta a kezét, hogy Eddy ráhuzzassa az ujjára a gyűrűt. Aztán azt kérdezte:

— Édes ... szeretsz?

— Az első perctől kezdve szerettelek — felelte Eddy. — Hát nem érezted? ... Csak el kellett előbb intézni ezt a csekélységet, mielőtt megmondhattam ...

VÉGE.

A Világvárosi Regények legközelebbi száma:

MARIKA, A BANDA LEÁNYA.

A háború forgatagában elszakad szüleitől egy két éves kislány, aki egy kedélyes betörőbanda kezei közé kerül. Sok kaland, mulatságos epizód és nevetető csínytevés tarkítja a kislány életét. Erről szól

KULCSÁR MIKLÓS

Gemek kis regénye.

320. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY:

VIZSZINTES:

1. Idézet Vörösmarty „Főti dal”-ából
10. Német birtokos névmás
11. Falusi megszólítás
12. Morajlás, dübörgés
14. Görög törzs
15. Orosz város
16. Szakiskola
18. Időhatározó
19. Diszruha
20. Reményi Géza névjele
21. Sivatag
24. Hűvelyes
25. Elhunyt magyar író
26. Velence uralkodóinak címe volt
27. Leánynév
29. Keres, fürkész
30. Örlemény
31. Argentina pénzegysége
32. Helység Szatmármegyében
33. Búsul, szomorkodik
35. Nagy Sándor
36. A francia királyokat megillető megszólítás
37. Régi „cs.”
38. Kóborol, csavarog
40. Vagyis
42. Méhblaks
43. Iskola
44. Herczeg-színmű
46. Lendület — közéletű idegen szóval

FÜGGŐLEGES:

2. Gazdasági célokat szolgáló egyesület
3. Középiskola
4. Kétszer — latinul
5. A. N.
6. A hordó tisztító nyílása
7. Operaénekesnő (Lola)
8. Helyhatározó rag (fém)
9. Dal (Pápay—Molnár)
13. Urnak szólít
14. Lipinszka keresztnéve
16. Dalmát kikötőváros
17. Meggyilkolt szerb királyné
19. Francia pályaudvar
22. Ritka női név
23. Paripánév
24. Dőre, kába
26. Híres olasz színművész
28. Európai főváros
29. Lószín
31. Pesti kenyérgyár
33. Föld alól napvilágra hoz
34. Harisnya-márka
36. Helység Pestmegyében
39. Tarokk — kártyalap
40. Egykori híres lóversenyek színhelye
41. Muzsika
43. Névutó
45. Feltételes kötőszó
46. Vallásrövidítés

319. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

- Vízszintes: 1. Már többet itt nincsen kredit. 9. Trio. 10. Eos.
 11. RT. 12. Ev. 13. Vall. 14. Don. 15. Dara. 17. Bani. 18. Jam.
 24. Sin. 21. Hadur. 23. Eb. 25. Ac. 26. Ütő. 27. Gágog. 29. VA.
 30. Patak. 31. De. 32. Felad. 35. Ein. 34. Lb. 36. Po. 37. A csók.
 38. Yes. 40. MSD. 42. Ékes. 43. Sire. 45. Bem. 46. Háló. 47. Ád.
 48. Ec. 49. Hal. 50. Kati.
- Függőleges: 2. Árva. 3. Ri. 4. Tova. 5. Belga. 6. Bol (Lob).
 7. Es. 8. Irónia. 9. Tedd hüvelyedbe szabályadat. 14. Das. 16. Redő.
 18. Irgalom. 19. Megakad. 22. Ata. 24. Bók. 28. Ata. 30. Pup. 31.
 Dió. 33. Eszi. 35. Bekecs. 39. Sem. 41. Száll. 43. Soká. 44. Ráta.
 46. Hab. 49. Ha. 51. Ad.

320. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

	1	2	3	4	5		6	7	8	
9		10					11			
12	13					14				
15					16				17	
18				19					20	
21		22	23					24		
		25					26			
27	28					29				
30					31					
32				33					34	
35			36						37	
38		39					40	41		
		42				43				
44	45				46					
										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós.
Barsy R. Ödön, Huszár Puffy.

Az utolsó 20 szám a következő:

301. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ameriká menyasszonya.
302. ÁKOS MIKLÓS: Vörös defektet kap.
303. RODRIGUEZ (BARSY) ENDRE: A nagy kalandor.
304. JUHÁSZ LAJOS: A moabit szökevényei.
305. FORRÓ PÁL: Egy asszony megszökik.
306. LELESZY BÉLA: A szerencse rabszolgái.
307. FARAGÓ SÁNDOR: Az ellopott szerelem.
308. HUSZÁR PUFFY: Egy tisztességes, a szony.
309. ÁKOS MIKLÓS: Majd én megmutatom!
310. NÓGRÁDI BÉLA: Főka, a gyönygyhalász.
311. JUHÁSZ LAJOS: A csapda.
312. CSÖNDES GEZA: Halálos ellenségem.
313. LELESZY BÉLA: Hajszá életre-halálra.
314. SZEREDI S. GUSZTÁV: Gépek harca.
315. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A bezárt kabín.
316. FORRÓ PÁL: Únlak, angyalom!
317. FARAGÓ SÁNDOR: Az első éjszaka.
318. GÖRÖG LÁSZLÓ: A névtelen levél.
319. ÁKOS MIKLÓS: Ha egy lány hazudik.
320. GOSZTONYI ÁDÁM: A róka nyomában.

